

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 9-10

Setembre-octubre 2010

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

9-10

Tarragona, setembre-octubre de 2010
3a època. Núm. 447

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

- Carta pastoral i Pla pastoral 2010-2013 *Els fruits de l'Any Sacerdotal*..... suplement
- Decret pel qual es concedeix al Molt Il·ltre. Mn. Antoni Virgili Ferrer de passar a la condició de canonge emèrit..... 271

Cartes

- Organització de l'assistència a Barcelona amb motiu de la visita del Sant Pare 271
- Convocatòria a l'inici de curs de l'apostolat seglar 272
- Enviament dels catequistes per al curs 2010-2011 273

Homilies

- Sant Maties, a Montblanc..... 274
- Santa Tecla, a Tarragona..... 277
- Mare de Déu de Misericòrdia, a Reus 281

Escrits

- Per al programa de festes de Sant Magí..... 283
- Per a la memòria 2009 de la Delegació diocesana de missions 285
- Per a la revista del centenari de les Carmelites Missioneres de Santa Coloma de Queralt..... 286
- Xacobeo de la Sang..... 287

Als Quatre Vents

305. Les vacances d'un cristià 289
306. Uns manaments que ens fan feliços..... 290
307. La porta del cel 291

308..El primer manaments	292
309. El nom de Déu	293
310. El dia del Senyor	294
311. El precepte amable	295
312. Religió i societat civil	297
313. L'immens valor de la vida	298
Activitats dels mesos d'agost i setembre	299
Secretaria General i Cancelleria	
Nomenaments del mes de setembre de 2010	305
Temes tractats en el Consell Episcopal	
Reunió n. 194.....	306
Reunions n. 195 i 196	306
Secció informativa	
Necrològica de Mons. Josep Martí i Aixalà.....	307
Secció documental	
Sant Pare	
Missatge per a la Jornada Mundial de la Joventut 2011	309
Carta apostòlica en forma de <i>Motu proprio Ubicumque et semper</i> ...	315
Secció de notes i comunicacions	
Propostes vocacionals 2010-2011	319

(52 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona.

Edifici de corrent historicista de llenguatge neogòtic construït a finals del s. XIX

Fotografia: Departament per als mitjans de comunicació social de l'Arquebisbat de Tarragona

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Sr. Arquebisbe

CARTA PASTORAL

i pla pastoral 2010-2013

ELS FRUITS DE L'ANY SACERDOTAL

La podeu trobar en el suplement encartat a les pàgines centrals d'aquest BUTLLETÍ.

DECRET

de 20 de setembre de 2010 pel qual es concedeix al Molt Il·ltre. Mn. Antoni Virgili Ferrer de passar a la condició de canonge emèrit

Havent demanat el Molt Il·ltre. Mn. Antoni Virgili Ferrer la jubilació de canonge segons els Estatuts capitulars.

Atès que el dia 4 d'agost de 2010 l'esmentat mossèn va complir 82 anys, havent passat amb escreix l'edat dels 75 anys en la qual es demana de presentar la petició de jubilació;

PEL PRESENT decret disposo que el Molt Il·ltre. Mn. Antoni Virgili Ferrer sigui jubilat de canonge segons els Estatuts capitulars, i passi a la condició de canonge emèrit, tot agraint-li el servei prestat al llarg de molts anys a la nostra Catedral Basílica Metropolitana i Primada de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella

Secretària general i cancellera

CARTA

relativa a l'organització de l'assistència a Barcelona amb motiu de la visita del Sant Pare

A tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Benvolguts mossens,

Com tots sabeu, el proper mes de novembre el Sant Pare Benet XVI farà una visita apostòlica a Barcelona per tal de dedicar el temple de la Sagrada Família. Per tal que tots els mossens que estigueu interessats a concelebrar en aquesta celebració hi pugueu assistir, us autoritzo a reduir el nombre de misses del diumenge dia 7 de novembre: podeu passar les misses al dissabte o al diumenge a la tarda i suprimir les del matí. De l'Arquebisbat de Barcelona ens han assegurat que tots els preveres tindreu lloc per concelebrar si aviseu amb temps (han allargat el termini d'inscripció fins al 5 de setembre). La raó que ho necessitin amb tanta antelació és que s'han de preparar acreditacions personals per a tots els mossens concelebrants per tal de poder assegurar la seguretat del Sant Pare.

També us encoratjo que engresqueu els feligresos de les vostres parròquies a assistir a la celebració. Més endavant ja concretarem com ho organitzem, però a finals de setembre els hem de comunicar el nombre de persones de la nostra arxidiòcesi que hi assistiran, a les quals se'ls facilitarà entrades per a les places del temple, on hi haurà cadires i pantalles grans. Val la pena que siguin molts els qui puguin veure el Sant Pare a casa nostra.

Podeu comunicar la llista i el nombre de persones que hi vulguin assistir (una llista per parròquia) a Secretaria General de l'Arquebisbat, abans del 30 de setembre. Si la porteu a mà la podeu deixar a la recepció del palau arquebisbal, i si l'envieu per correu electrònic ho podeu fer a l'adreça cancellera@arquebisbattarragona.cat.

També us adjuntem el full d'inscripció per als mossens que vulguin concelebrar, per si no l'heu rebut per correu electrònic. Aquest full, si voleu, també el podeu portar a l'Arquebisbat, abans del dia 5 de setembre, i ja el farem arribar a l'Oficina preparatòria de la visita apostòlica del Sant Pare.

Us animo a participar-hi. És una bona oportunitat per a manifestar la nostra estimació amb la nostra presència, i concelebrar amb ell i també amb els bisbes i altres mossens de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 20 d'agost de 2010

CARTA

de convocatòria a l'inici de curs de l'apostolat seglar

Molt estimats en el Senyor,

Rebeu la meva salutació cordial en aquest inici de curs. Us escric aques-

tes ratlles per informar-vos que a finals d'aquest mes de setembre faré la presentació del nou pla pastoral arxidiocesà, en el qual l'associacionisme i l'apostolat dels laics tenen un paper de primer ordre. Espero que serveixi per a donar un gran impuls a la formació cristiana i al compromís social dels laics, així com a l'extensió de les associacions d'apostolat i a la comunió entre elles.

Així doncs, si sempre és bo i bonic trobar-nos un dia per a celebrar el començament de curs, penso que enguany té una importància molt especial. Vull, doncs, convidar els membres de les comunitats, moviments i associacions laïcals, i especialment els seus responsables i equips dirigits, a la Trobada d'inici de curs de l'Apostolat Seglar, que tindrà lloc:

Dimecres 6 d'octubre, a les 20.00 h.

A la Casa dels Concilis (carrer de les Coques 1C, Tarragona)

Amb el següent ordre:

- Pregària de vespres.
- Presentació del nou pla pastoral, especialment l'objectiu 2.
- Pica-pica.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 10 de setembre de 2010

CARTA

d'enviament dels catequistes per al curs 2010-2011

Per a tots els catequistes de l'arxidiòcesi de Tarragona

Benvolguts catequistes,

Encara que no ens reunim a la Catedral, us envio aquestes ratlles per dir-vos que estic ben a prop vostre, i per expressar-vos el meu agraïment i el de l'Església diocesana per aquesta tasca que realitzeu en bé de l'anunci de l'evangeli.

Celebrar l'enviament dels catequistes és celebrar la crida, l'elecció i la missió que l'Església us confia; una crida a contemplar que Déu és Pare i a obrir-nos al do de la seva presència sempre nova.

És sentir-nos cada dia més protagonistes en l'Església, que engendra nous fills per a la vida divina i vol acompanyar-los, ajudar-los a créixer, iniciar-los en la fe i la vida comunitària.

És acceptar la necessitat d'una renovació profunda, amb persones que estimen Jesús i que alhora se senten estimats per Déu i contagien la joia de la trobada amb el Ressuscitat.

Amb aquestes lletres, i segons es disposi a cada parròquia, faig l'enviament dels catequistes. Siguem ben conscients de la presència de Jesús en la Paraula i en l'Eucaristia, i anunciem-la plens d'entusiasme seguint les petjades de tots aquells que ens han precedit i han marcat profundament el camí de l'Església.

Us desitjo un bon treball en aquest curs que estem començant. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 16 de setembre de 2010

HOMILIA

en la festivitat de Sant Maties. Santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, 9 de setembre de 2010

Benvolguts Sr. Arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; Sr. Plebà, preveres concelebrants, diaques. Digníssimes autoritats. Benvolguts tots, germanes i germans en Crist ressuscitat.

Sempre és una alegria molt gran per a mi venir fins a Montblanc i presidir l'eucaristia del Senyor, i de manera particular en aquest Santuari. Sabeu com us estimo, i com prego per vosaltres, i la Conca, oberta i circumdada per les muntanyes de Prades, del Tallat i de Prenafeta té el cor en el Santuari de la Mare de Déu de la Serra, que presideix alterós i visible d'arreu la bella comarca. La celebració de l'Any Jubilar dedicat a la Mare de Déu de la Serra va deixar en tots nosaltres un record perdurable. I la meva visita pastoral aquest any a la Conca ha estat una experiència molt enriquidora per a mi i penso que també per a tots vosaltres. A Maria, la nostra Mare, us encomano sempre. Maria és la invitació amable a anar cap a Crist i convertir-nos de tot cor a ell. Ell que és el Senyor i Redemptor nostre.

A la solemnitat que avui celebrem, dedicada a sant Maties, s'hi afegeix un homenatge a l'arquebisbe Joan Martí i Alanís, que fou durant molts anys bisbe d'Urgell. Això justifica la presència del bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, en aquesta celebració. El saludo amb tot el meu afecte de germà en l'episcopat i també en la comunió de la Tarraconense. La seva presència és un testimoni de la comunió de les nostres Esglésies i de la voluntat que tenim els qui en som els seus pastors de treballar conjunta-

ment pel bé de l'Església a Catalunya. Entre les moltes fites que tenim, n'hi ha una que l'hem de tenir molt present: la visita que el sant pare Benet XVI farà a Catalunya per a consagrar a Barcelona el temple de la Sagrada Família. Val la pena il·lusionar-nos i pregar pels fruits d'aquest viatge a la nostra terra i per anar-lo a trobar dins les nostres possibilitats.

Una bella iniciativa dels montblanquins —i que la vostra Corporació Municipal ha aprovat— ha volgut dedicar un carrer de la Vila Ducal a l'arquebisbe Martí, per tal que el seu nom i el seu record perduri entre nosaltres. La relació de Montblanc amb l'arquebisbe Martí ve de lluny. El Col·legi de la Mercè, nascut de la preocupació social del cardenal arquebisbe Benjamín, el va tenir deu anys de director (segurament alguns de vosaltres van ser alumnes seus). El va conèixer, doncs, de prop com a bon sacerdot i bon pedagog que era. La direcció del Col·legi de la Mercè va afavorir la bona amistat de moltes famílies de Montblanc amb ell i va deixar entre vosaltres el millor record. És just, doncs, que un carrer de Montblanc porti el seu nom. És un bell i digne homenatge. L'honora a ell i us honora a vosaltres —i de manera particular el vostre Consistori—, que heu tingut aquesta iniciativa.

Nomenat i consagrat bisbe, va excel·lir per la seva saviesa, una saviesa que el fa exponent del *seny* català, que el va fer un gran home d'Església i un gran home del país. Infatigable i seriós en el treball, amb una altura intel·lectual encomiable, va viure el seu episcopat amb una gran fidelitat a l'Església de la qual fou pastor tota la seva vida. Copríncep d'Andorra, va saber modernitzar constitucionalment el Principat andorrà respectant els drets i els deures de tots. També va viure una gran fidelitat a Catalunya. La seva catalanitat l'apropa als grans bisbes del nostre temps a Catalunya. Ells han contribuït a la història de l'Església de Catalunya, n'han fet descobrir les arrels cristianes i són un honor per al nostre poble.

A més, l'arquebisbe Martí era fill de la nostra arxidiòcesi de Tarragona, i des d'aquest punt de vista el seu record honora tota l'Església de Tarragona. Com una mena de retorn a la seva arxidiòcesi, els darrers anys de la seva vida va prestar entre nosaltres el seu darrer servei ministerial a les parròquies d'Albinyana i les Peces i Bonastre, edificant-nos a tots per la seva humilitat i disponibilitat. Que reposi en pau.

Algú hauria d'escriure la biografia de l'arquebisbe Martí. Segurament descobriríem que els temps que va viure tampoc eren fàcils. Era el temps de l'aplicació del concili Vaticà II, temps de la transició democràtica, i descobriríem també la seva talla de pastor, arrelat a una història i a un país. Ponderat en totes les situacions, l'arquebisbe Joan Martí va cercar per damunt de tot els camins de la fidelitat de l'Esperit Sant i els signes dels temps. Ell forma part de la història de l'Església de Catalunya.

Avui, l'endemà de la festa major, celebrem, segons la consuetud de la Parròquia de Santa Maria, la solemnitat de sant Maties. Forma part del vot de poble que us uneix als qui us han precedit en la fe en aquest lloc. Sant Maties apòstol, tan estimat a Montblanc, va ser elegit a sorts per la resta dels apòstols per tal de completar el nombre sant dels dotze apòstols. Així ho hem escoltat en el Llibre dels Fets. La paraula sort té en català també el sentit d'herència. Diem sovint: «És la sort que m'ha tocat.» És en aquesta línia d'interpretació de la paraula que a nosaltres ens ha estat transmesa l'herència de la fe cristiana. També és una «sort» que ens ha tocat. I de cap manera no ens hem d'avergonyar —i menys abdicar— de la nostra condició de creients en Jesucrist.

El servei a la fe és indubtablement un servei al propi país. Si deixéssim de predicar el nom de Jesucrist el país quedaria orfe d'unes arrels que formen part de la nostra història. L'església gòtica de Santa Maria, per exemple, no és només un monument, és l'expressió en pedra de la fe de l'Església en aquest lloc, d'una fe secular, però de cap manera caducada. L'Església està viva i porta en ella mateixa el do de l'amor de Déu manifestat en Crist i viscut en l'Esperit Sant; un do que ha donat i dona encara tants fruits en bé de la societat, de la dignitat de les persones i dels pobles. El do del baptisme és l'afirmació de la dignitat més alta de cada persona com a fill de Déu.

Vivim en una societat laïcista on es propaguen cada vegada més opinions i mentalitats oposades a la fe cristiana. La contrapartida no és l'apologètica del cristianisme des de posicions dures. No a un cristianisme que condemna, sí a un cristianisme que proposa el goig de viure en la veritat cristiana que és el mateix Crist. En aquesta perspectiva l'opció de l'escola cristiana és encara vàlida i més que mai necessària. Qui podria negar, per exemple, el bé que ha fet el Col·legi de la Mercè en els anys de la seva existència? Tot el que ha contribuït a la formació cristiana, humana i de país per al vostre poble i per a la comarca. De cap manera no tenim dret a negar a les noves generacions la fe cristiana com una manera de viure, com una escola d'humanitat i com una obertura a la transcendència al misteri del Déu amor. Per això, us ho repeteixo, el servei a la fe és un servei al país. Sempre des de la llibertat de la societat, però també des de la certesa de la fe cristiana que sap que el Crist és sempre bona nova de Salvació per a cada generació.

L'opció possible, de fet l'única opció, és el testimoni dels creients que volen viure un cristianisme interioritzat, obert i autèntic; un cristianisme que es propaga per l'alegria del creure i per la pràctica de la justícia i de la caritat. Què és l'home sense Déu? Déu no perd res sense nosaltres, perquè ell ens estima a tots; però nosaltres sense ell perdem molt. Perdem el sentit de la vida i de la mort i podem perdre el destí final de cadascú, que és la

Salvació. Déu —ho ha dit repetides vegades el Papa actual i també Joan Pau II— no pren res de la nostra humanitat, sinó que la porta a plenitud de sentit i de Salvació.

Els Apòstols, en un món pagà i estrany ho van fer així. No van tenir altra força que el testimoni de les comunitats i la força de la seva predicació, amb una fidelitat que els va portar al martiri, acceptat amb joia per la causa de Jesús. Sant Maties, que avui celebrem, va ser un d'aquests.

Estimats fidels, us demano que l'herència cristiana que heu rebut la revifeu, la transmeteu. No tingueu por, el Crist «ha vençut el món» i ens ha donat el seu Esperit Sant, que és fortalesa dels creients. La vivència de la fe no es pot fer al marge de la pregària i de l'eucaristia de cada diumenge. Lluny de l'eucaristia no creix res en l'Església. És allí on el Crist ens dona la seva Paraula i el pa de la Vida. És així que renovem el nostre sentir-nos part de la seva Església. Per a viure el manament nou de l'amor abans *hem de romandre en el seu amor*, com ho hem sentit a l'evangeli. En certa manera anunciar l'evangeli no és per a nosaltres, els qui creiem en el seu nom, una qüestió banal, que si la fem, bé, i si no la fem, no passa res. No, de cap manera. Ho hem rebut com una crida del Senyor, i això també ho hem sentit a l'evangeli: «No sou vosaltres qui m'heu escollit, sóc jo que us he escollit a vosaltres i us he destinat a donar fruit i que el vostre fruit perduri sempre.» Tots som apòstols. A tots ens ha estat donada la gràcia de l'apostolat.

La Mare de Déu de la Serra, a qui estimeu tant, ens esperona a fer-ho així. No podem malmetre o fer que la història de l'Església, de la qual han estat protagonistes homes tan admirables com l'arquebisbe Joan Martí i Alanis, esdevinguin simplement això: una història passada. No, *és una història viva* que arriba a nosaltres i ens pren, i que nosaltres hem de testimoniar. Que així sigui.

HOMILIA

en la festivitat de Santa Tecla. Catedral, 23 de setembre de 2010

Benvolgut Capítol de la Catedral, preveres concelebrants, diaques. Digníssimes autoritats, molt estimats germans i germanes en Crist ressuscitat. Vull saludar també molt especialment els qui seguiu aquesta celebració per la ràdio, i de manera molt especial els qui esteu malalts i no heu pogut venir.

Acabem de demanar al Senyor que tots els qui celebrem la memòria de santa Tecla i de tots els primers testimonis de Jesucrist, ens sentim enfortits en la confessió de la nostra fe i arrelats sempre en l'esperança dels béns que Déu ens ha preparat. L'exemple de la caritat, de l'amor que arriba

fins a la donació total, és llavor de fe i d'esperança, virtuts de les quals avui més que mai estem molt necessitats.

S'explica a les Actes dels Apòstols que sant Pau, fugint d'Antioquia de Pisídia amb els seus companys, va arribar a Iconi, on es «van quedar molt de temps i parlaven amb valentia, confiats en el Senyor», i que el Senyor «confirmava la predicació que ells feien de la seva gràcia, concedint-los d'obrar senyals i prodigis» (Ac 14,3). Una antiga tradició ens diu que un d'aquests prodigis —i no pas dels més petits— va ser la conversió de santa Tecla.

Tecla es va enamorar de Jesús i de la seva doctrina quasi segur que tot sentint la veu de sant Pau que exposava l'evangeli a la casa del davant; va demanar el baptisme i va decidir dedicar tota la seva vida a servir el Senyor, renunciant a casar-se. Des d'aleshores les seves companyes, atretes per la seva pau i la seva alegria, venien a escoltar-la a ella, i Tecla els feia conèixer Jesús.

Sense que ella en tingués coneixement els seus pares s'havien compromès a donar-la en matrimoni a un jove ben plantat que es deia Tamiris, el qual, sentint-se rebutjat, es va encendre d'odi contra els cristians i va denunciar la noia davant els tribunals pagans.

Aquesta és la història que tots coneixem, ja que l'hem vista mil cops representada en el retaule de la Catedral. Van sentenciar-la a morir a la foguera, però un xàfec imprevisit va apagar el foc. Aleshores, els botxins van perdre el poc seny que els quedava: la van llençar a les feres, la van fer arrossegar pels cavalls, la van fer esquarterar per bous, i fins i tot la van ficar dins un pou ple de serps. Tecla confiava en Déu i Déu la va lliurar de tot mal. Les autoritats, sorpreses i avorrides, van deixar que se n'anés a la muntanya a fer oració i penitència, i l'Església la venera com a protomàrtir.

No es tracta, ara, de considerar fins on pot arribar la crueltat humana —massa bé que ho sabem— o fins a quin punt la fantasia oriental pot emmascarar la vertadera història. Es tracta de cantar la lloança d'aquesta verge prudent que va ser fidel al seu compromís d'amor, malgrat tots els perills i amenaces. Des d'aquesta perspectiva, tots els sants són models per a nosaltres que caminem vers Déu.

A Tamiris no li importava que Tecla donés culte al seu Déu —de déus, ells en tenien per donar i per vendre. Allò que Tamiris no acceptava és que posés Déu en primer lloc: per davant de la voluntat dels pares, per davant de la seva passió amorosa, per davant de les sentències dels jutges, dels costums pagans idolàtrics.

Santa Tecla ens ensenya amb la seva vida que hem de posar Déu sempre en primer lloc. «Es tracta de la primacia de Déu», ens diu el Sant Pare. «Es tracta de reconèixer que ell és realitat, una realitat sense la qual no hi

ha res que pugui ser bo» (*Jesús de Natzaret*, p. 44). No penseu que aquesta primàcia entra en competència amb la gran consideració que cal tenir de la persona humana i de la seva dignitat. Ans al contrari, és Déu qui pot donar un veritable sentit a totes les realitats plenament humanes. Els sants no són ciutadans estranys, d'una altra pasta. Amb la seva fidelitat a Déu han contribuït, més que ningú, a fer una societat més digna i més habitable. Els sants —i tots els cristians hem de procurar ser sants— ajudem com aquell que més a construir una societat més justa.

Fa poc escrivia, comentant el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, que ens cal respectar i complir amb els nostres deures respecte les autoritats, també les civils, i tenir-les com a representants de Déu, ja que aquesta és la doctrina catòlica, molt ben explicada per sant Pau. Els hem d'oferir una col·laboració lleial per al bon funcionament de la vida pública i social. Això comporta l'amor i el servei de la pàtria, el dret i el deure de vot, el pagament dels impostos, la defensa del país i el dret a una crítica constructiva. Però també vaig voler recordar que tot això implica l'obligació de respectar el judici de la pròpia consciència quan les lleis de les autoritats civils s'oposen a les exigències de l'ordre moral: «Cal obeir Déu abans que els homes», se'ns recorda als Fets del Apòstols. Diumenge passat el sant pare Benet XVI va canonitzar el cardenal Newman, aprofitant la seva visita al Regne Unit. D'aquest cardenal és famosa la frase pronunciada en un brindis: «Brindaria pel Papa, però abans brindaria per la consciència.»

Tot això és especialment greu si aquestes lleis van en contra de la vida humana, des de la concepció fins a la fi natural. Els cristians ens hem d'oposar a aquestes lleis de manera pacífica i civil, però decidida, influïent tant com puguem a través de l'opinió pública, de l'apostolat personal i de l'exemple d'una vida coherent.

Continua dient Benet XVI: «És justament quan es considera Déu com una qüestió secundària i que, per coses més importants, es pot deixar per a més tard o es pot deixar del tot, que fracassen aquestes coses pretesament més importants.» Ho demostra el fracàs de l'experiència marxista i nazista, que havia de portar la pau al poble, al marge de Déu; ho demostra també l'experiència d'aquells que pensaven poder transformar el Tercer Món, prescindint de Déu, «que creien poder convertir les pedres en pa, i en comptes de pa han donat pedres» (cf. *Jesús de Natzaret*, p. 43-44).

La temptació idolàtrica de posar en primer lloc els nostres gustos, els nostres interessos, el nostre criteri, la nostra comoditat o la nostra covardia, que ens porta a no voler complicar-nos la vida, serà sempre actual. Per això ens cal mirar l'exemple dels homes i dones santes que ens han precedit i que l'Església ens mostra com a models per a la nostra santificació.

Els cristians hem de ser molt optimistes i fem de l'esperança la nostra

bandera. No ens deturem a fer llistes de desgràcies, de coses que van malament, per caure en una queixa estèril. La nostra fe és un gran «sí», una afirmació joiosa. La propera visita del Sant Pare per a dedicar el temple de la Sagrada Família a Barcelona serà una nova i magnífica ocasió per a presentar aquesta realitat. Procurem acompanyar-lo, també si és possible físicament, amb el nostre afecte i la nostra pregària. Us animo de veritat a anar a Barcelona a rebre'l amb tot el nostre afecte. Des de totes les parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona s'estan organitzant autocars per a poder-hi anar amb comoditat.

Tot cristià es troba com santa Tecla enmig d'aquest foc, d'aquestes dificultats. I com a santa Tecla el Senyor ens demana: «Posa Déu en primer lloc.» Aquest és el primer manament: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament» (Mt 22,37). «No tingueu por. [...] Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,10.20).

Aquesta promesa de Jesús que es fa actual en la Presència eucarística, que mai no ha deixat de complir-se i que, amb el seu ajut, sempre serà actual —fins a la fi dels temps, ens ha dit— ens esperona a treballar amb tots els nostres conciutadans per a construir una societat millor. Procurem posar cadascú la nostra aportació, bé que sigui petita, per fer un món més humà on regni la solidaritat, la justícia i la pau; on tots siguin acollits i tractats com persones, mereixedores de tot el respecte. Això sempre serà necessari, però ara, en temps que anomenem de crisi, ho és molt més. Des d'aquí vull agrair tot allò que les institucions de l'Església feu per ajudar a solventar tantes situacions de sofriment en les famílies. I juntament amb vosaltres, tantes altres organitzacions de tot tipus que es mouen per una autèntica solidaritat humana.

Aquest any no tenim representats de les ciutats agermanades: Orleans, Avignon, Klagenfurt, Stafford, encara que em diuen que hi ha diverses persones de la ciutat de l'Alguer. Però no voldria deixar de recordar avui especialment el Dr. Alain Enfoux, conseller d'Avignon, que no faltava cap any a la cita de Santa Tecla, i que mentre representava la seva ciutat a Siena, va morir de manera tràgica: que descansi en pau. Pregarem per ell i per la seva família i el Consistori d'Avignon.

Que Maria, reina i mare, ens porti a ser sempre alegres i fidels, com ho van ser santa Tecla i els primers cristians. Desitjo el millor per a la ciutat de Tarragona. En aquesta eucaristia pregaré molt especialment per tots els seus ciutadans i ciutadanes, famílies i institucions. Prego també a santa Tecla que vetlli per la nostra ciutat i que ens ajudi a tots a contribuir en la tasca de fer de Tarragona una ciutat cada dia més acollidora i solidària. Que tingueu unes bones festes!

HOMILIA

en la festivitat de la Mare de Déu de Misericòrdia. Reus, 25 de setembre de 2010

Benvolguts vicari general, prior, capellà del santuari, preveres concelebrants, diaques, junta d'administració del santuari, cambres de la Mare de Déu, digníssimes autoritats. Benvolguts germans i germanes que heu vingut a honorar la vostra patrona, la Mare de Déu de Misericòrdia, en el dia de la seva festa. Vull saludar també molt especialment els qui seguïu aquesta celebració per la televisió o la ràdio, i de manera molt especial els qui esteu malalts i no heu pogut venir.

Mare de Misericòrdia, tingueu cura del vostre poble que tant us estima i venera! S'entén bé el gran amor que Reus té a la seva Patrona! Tots coneixem la història de l'advocació de Misericòrdia: L'any 1592 una greu epidèmia es va estendre per la ciutat de Reus causant gran mortaldat; a totes les famílies hi havia morts i malalts. El poble invocava la Mare de Déu, i Jesús, veient la tristesa de nostra Mare, va voler manifestar la seva gran misericòrdia per mitjà de santa Maria. Nostra Senyora es va aparèixer a una pastora, Isabel Besora, li va deixar a la galta una mística rosa i li va donar el remei per a salvar el poble. Des d'aleshores, quantes vegades i de quantes maneres, ella ha estat el refugi i la fortalesa dels reusencs. Ella ens ha consolat en els moments de tristesa, ella ens ha confortat en les tribulacions, ella ha participat en les nostres alegries i ens ha seguit en cada un dels nostres passos. Ho continuarà fent, com a bona Mare, si no deixem de presentar-li les nostres necessitats.

En els nostres dies, i malgrat tots els avenços científics, tècnics, culturals, etc., veiem com el mal, el sofriment i la injustícia continuen presents. Davant aquest avanç de la força del mal, en notar fins i tot allò que Benet XVI ha anomenat «el silenci de Déu», és a dir, quan sembla que Déu no ens diu res i podríem pensar que calla davant les injustícies del món, els cristians no podem pas desanimar-nos, perquè tenim el remei per tal que tots els homes trobin l'amor de Déu que els salva: recórrer a Maria amb confiança, que ens dóna el seu Fill, Jesucrist, i així aconseguirem misericòrdia.

Maria, la nostra Mare, estava enamorada de la misericòrdia divina i Déu li va concedir la gràcia de ser el sagrari de Jesús, la seu de la Saviesa, on la misericòrdia de Déu habita. Repetim ara, com ho fem en el cant de la Salve: Déu vos salve, Reina i Mare de Misericòrdia, perquè Déu us ha fet mare del seu Fill, Jesús. I pensem que nosaltres també hem d'acollir-nos a la divina misericòrdia, ja que és l'única manera que tinguem una pau veritable a l'ànima i després puguem donar-la als altres.

En el seu llibre *Jesús de Natzaret* el sant pare Benet XVI ens recorda una altra vegada que Jesús no sols parlava de la misericòrdia divina i l'exposava

amb molts exemples i paràboles, sinó que, sobretot ell mateix, la va encarnar i personificar. Es pot dir, en cert sentit, que ell mateix és la «divina misericòrdia», i qui ho sap veure. Experimenta allò que llegim a l'Esclitura: que Déu és Pare «ric en misericòrdia» (Ef 2,4). Ens cal, doncs, captar aquesta misericòrdia que Jesús reflecteix per poder també nosaltres, els cristians, reflectir-la i mostrar-la a tots els homes.

Tots els evangelis estan plens de manifestacions de la misericòrdia de Jesús. Aquelles grans multituds afamades mouen Jesús a donar-los el pa, ja que feia dies que el seguien i no tenien res per menjar (cf. Mt 14,13-19). Ho veiem també en el relat que narra l'evangeli de sant Lluc quan Jesús va arribar a les portes de la ciutat de Naïm i va veure que portaven a enterrar el fill únic d'una mare vídua. Ningú no es va fixar en Jesús, ningú no li va demanar un miracle; però Jesús, davant el sofriment d'aquella pobra mare, se'n va compadir i va ressuscitar el fill (cf. Lc 7,13-15). Quanta alegria en aquelles persones que envoltaven Jesús! Potser el seguien per veure miracles, o per sadollar-se amb el pa que multiplicava, però ell sempre ens mira amb ulls d'amor, amb uns ulls plens de misericòrdia.

Recordem les paraules de l'evangeli: «Feliços els compassius [els qui són misericordiosos]: Déu se'n compadirà!» (Mt 5,7). Si volem aconseguir per a nosaltres la misericòrdia de Déu que perdona, que acull, que conforta, no tenim altre camí que ser nosaltres mateixos misericordiosos amb els qui ens envolten. En aquesta festa tan gran seria un motiu de tristesa que tinguéssim el cor tancat als nostres germans. Per obrir-lo de bat a bat anem cadascú en primer lloc a trobar la misericòrdia que ens ve del cor de Jesús. Ell ens està esperant, particularment, en el sant sagrament de la penitència, que és el sagrament de la misericòrdia i de l'alegria. Allà, mitjançant aquesta acció sacramental, ens està esperant per a donar-nos tot el seu perdó de Pare, per a retornar-nos la joia al cor. Quan ens atensem amb confiança a confessar-nos, Jesús ens dóna la seva vida, ens purifica de totes les nostres faltes, i abranda en nosaltres el foc del seu amor, perquè, purificats, siguem el consol de la seva Mare i de tots els homes. És així com després tindrem força per ser acollidors amb els germans, per ser testimonis enmig del món de la misericòrdia de Déu. Ens cal ser misericordiosos amb els ancians, amb els malalts, amb els pobres, amb els sense sostre, amb els immigrants... I també amb els ignorants, els allunyats de la fe, els qui no ens estimem o fins i tot ens persegueixen amb la paraula o la força: també ells són fills d'aquesta Mare de Misericòrdia.

Amb molta joia vull també recordar-vos que ens trobem a poques setmanes del diumenge 7 de novembre, en què el Papa consagrarà personalment a Barcelona el temple expiatori de la Sagrada Família, aquest tresor arquitectònic, aquest temple construït amb les aportacions de milers de persones de diverses generacions al llarg del temps, que va néixer de la

devoció a sant Josep d'un grup de persones i que va realitzar Antoni Gaudí, personalitat de les nostres comarques. Aquesta relació amb Riudoms, Reus, el Camp de Tarragona, fa que veiem Gaudí més «nostre» que ningú i que ens alegri contemplar com la seva obra professional és cada vegada més apreciada, com la d'un dels grans arquitectes de tots els temps. I al mateix temps ens alegra que de les nostres comarques hagi sorgit una personalitat tan singular que és exemple de laïc cristià. Esperem que un dia puguem veure Gaudí als altars, ell que en va construir tants. Privadament ja hi ha molta gent que s'encomana a la seva intercessió intuïnt que ha d'estar molt a prop de Déu qui va dedicar la seva vida a construir-li una casa que és admiració de tothom. Home de caràcter, Antoni Gaudí construïa al mateix temps que la seva gran obra, la seva pròpia biografia. Al mateix temps que aixecava columnes i arcs, aixecava el seu esperit en noves conquestes d'una vida cristiana cada dia més profunda i exemplar.

El seu amor per la perfecció en el treball era una característica de la seva persona, una perfecció no renyida amb el valor d'innovar. Imitava de la natura formes increïbles i es deixava portar per la imaginació sense cap temor. A algú que va objectar: «Les vidrieres que projecta per a la Sagrada Família, amb els sants els uns damunt dels altres, semblaran els Xiquets de Valls», va contestar: «Si així fos, no seria un defecte. Per arribar a terme ens hem de valer els uns dels altres.»

Tant de bo que tots imitem Gaudí en aquests aspectes i, si és cert que no tots podem ser uns genis en les nostres activitats professionals com ell ho va ser, sí que podem fer totes les nostres coses amb un gran amor a Déu. Déu Pare, que és misericordiós i en té prou amb la nostra bona voluntat, premiarà amb la seva gràcia aquests esforços.

Estimats reusencs: emociona veure que sempre hi ha gent que entra i surt d'aquesta casa de la Mare de Déu, que ve a veure la vostra Patrona i a pregar-li. No deixeu de venir aquí, i quan no pugueu fer-ho, veniu-hi amb el pensament, amb el cor. Aquí Maria ens ofereix la misericòrdia divina, i ens reclama que siguem misericordiosos: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare» (Lc 6,36).

Que la nostra Mare aculli totes aquestes aspiracions i totes aquelles altres que porteu en el vostre cor, per les quals jo també prego a la Mare de Misericòrdia.

ESCRIT

per al programa de les festes de Sant Magí de Tarragona

SANT MAGÍ 2010

Molt estimats tots en el Senyor,

Amb molt de goig m'adreço novament a vosaltres gràcies a la gentileza de la vostra revista. Encara conservo molt vius dintre meu els records de l'any passat: la missa a l'aire lliure a les fonts, el sopar de germanor i, l'endemà, la caminada fins a Santes Creus; la pujada dalt del carro fins a l'ermita del Portal del Carro després de la benedicció de l'aigua a la plaça de la Font... Veure tantes persones aplegades, els ulls oberts d'aquella canalleta que observava esbalaïda tot el que passava, ha estat per a mi una experiència inoblidable.

Any rere any anem fent camí, tot resseguint la ruta ancestral d'aquells primers portants que van fer arribar l'aigua des de la Brufaganya fins a Tarragona. Però mai no és el mateix camí. Cada any que feu la baixada de l'aigua és una oportunitat nova de donar gràcies a Déu, que ens fa el do de la vida, i de gaudir de tot el que tenim.

L'any passat us adreçava les meves paraules a les portes de l'Any Sacerdotal. Quan llegireu aquestes línies l'Any Sacerdotal ja serà història, però tenim l'esperança que els seus fruits perdurin. Ha estat un any molt intens de reflexió, d'aprofundiment interior en la vocació del sacerdot i en la seva missió, de recerca d'una major perfecció i santedat de vida, de pregària intensa per les vocacions. Només queda esperar el fruit que tenim l'esperança que ha d'arribar. Pregueu sense descans per les vocacions al sacerdoti: penseu que sense sacerdots no hi ha eucaristia, i sense eucaristia no hi ha Església.

La nostra Església arxidiocesana s'està preparant per a un esdeveniment de primera magnitud que tindrà lloc a Madrid dels dies 16 al 21 del mes d'agost de l'any vinent, precisament coincidint amb la festa del nostre estimat sant patró: la Jornada Mundial de la Joventut amb el sant pare Benet XVI. Com a aperitiu d'aquest esdeveniment hem tingut amb nosaltres la creu que el sant pare Joan Pau II va lliurar als joves l'any 1984 amb l'encàrrec de fer-la anar per tot el món portant el missatge de l'amor de Déu i que sempre presideix les jornades mundials dels joves amb el Papa. Us confesso que ha estat una experiència molt bonica i colpidora per als molts joves que l'han acompanyat en el seu itinerari per l'arxidiòcesi: la presó de Tarragona, convents, monestirs, la Catedral, Valls, Reus, el Vendrell. Ha estat una experiència veritablement impressionant.

Ja sé que entre vosaltres hi ha molts joves i que la jornada mundial coincideix amb la festa de Sant Magí, però no em puc estar de dir-vos el que penso i sento: animeu els joves, amb totes les vostres forces, a anar a trobar-se amb el Sant Pare, és una oportunitat única, no només per la seva presència entre nosaltres, sinó pel seu missatge, perquè serà un veritable pas del Senyor per les vides dels dos milions i mig de joves de tot el món que s'hi aplegaran. Serà per a ells una veritable experiència de Déu. Pares: us prego que animeu els vostres fills, no els feu dubtar ni escollir entre Sant

Magí i el Sant Pare. Joves: arisqueu-vos a viure aquesta aventura, sigueu valents, us asseguro que no us en penedireu! Qui sap si després d'aquesta vivència la vostra vida no experimentarà un canvi insospitat per a vosaltres. Deixeu entrar el Senyor en les vostres vides, no tingueu por! No us faltaran la intercessió de sant Magí ni les meves pregàries.

Que tingueu unes bones festes de Sant Magí. Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Agost de 2010

ESCRIT

per a la Memòria 2009 de la Delegació diocesana de missions

SENTIR EL GOIG DE L'EVANGELITZACIÓ

Llegir la Memòria de la Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies és un goig, perquè enmig de totes les nostres deficiències es pot afirmar que sentim l'alegria de la missió, de l'evangelització. Penso que entenem, com ens diu el sant pare Benet XVI, que «la missió no és només un deure, sinó també un dret irrenunciable».

Recordo que un dels primers escrits meus, pocs dies després de l'ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi de Tarragona, va ser precisament sobre aquesta qüestió. Deia que una missió sempre central per a l'Església és l'evangelització. Les últimes paraules de Jesús als seus deixebles, abans de pujar al cel, van ser clares: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat.» És el que s'anomena el manament apostòlic de Jesús, que els Apòstols i els cristians de tots els temps han procurat complir.

Com a fruit d'aquesta comesa, la novetat de l'evangeli va arribar molt aviat a tot el món civilitzat, i sant Pau va poder dir, al final de la seva vida, que la doctrina de Jesucrist havia arribat fins als límits del món. Nosaltres estem segurs que gràcies a la seva predicació, la bona nova de Jesús va arribar també a Tarragona. Les magnífiques Actes del Congrés sobre «Pau i Fructuós i el cristianisme primitiu a Tarragona dels segles I al VII» que s'acaben de publicar fonamenten aquesta creença.

El papa Pau VI va fer una descripció molt bonica del que és l'evangelització. Va dir que és el procés mitjançant el qual l'Església, moguda per l'Esperit Sant, anuncia i difon l'evangeli a tot el món, de tal manera que, impulsada per la caritat, impregna i transforma tot l'ordre temporal, assu-

mint i renovant les cultures; dóna testimoniatge entre els pobles de la nova manera de ser i de viure que caracteritza els cristians, i proclama explícitament l'evangeli mitjançant el primer anunci, cridant a la conversió.

Aquestes paraules ens fan pensar que també a casa nostra és molt necessària aquesta tasca irrenunciable. L'exemple dels nostres missioners ens hauria d'esperonar per a tenir sempre, en el nostre cor, el desig que els nostres ciutadans, i per tant tota la nostra societat, visqués d'acord amb l'evangeli de Jesús. Sense imposar-lo, però amb una proposta clara, els cristians estem convençuts que oferim el millor per a la felicitat de les persones i per a una societat més pacífica i més justa.

Evangelitzar és la gran tasca de l'Església, i tots els cristians hi estan cridats i compromesos, no sols els bisbes, els preveres i els religiosos: cadascun dels cristians té la seva part en aquesta bonica i amable comesa d'anunciar, sigui on sigui, la bona nova de Jesús.

Us invito a llegir amb atenció aquesta memòria i aprofito l'ocasió per donar les gràcies a tots els qui treballen i col·laboren en aquesta Delegació diocesana de missions i cooperació entre les Esglésies. Per a tots ells van tot el meu afecte i estima, i la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, 29 d'agost de 2010

ESCRIT

per a la revista del centenari de les Carmelites Missioneres de Santa Coloma de Queralt

Benvolguts lectors,

Ens hem de felicitar. Crec sincerament que ens hem de felicitar perquè fa cent anys que teniu entre vosaltres la presència callada, humil, però laboriosa i entregada al servei dels més grans i desfavorits, de les nostres estimades Carmelites Missioneres, filles del carisma d'un home genial com va ser el P. Francesc Palau i Quer, home enamorat de l'Església, enamorat de Jesucrist, fidel i valent testimoni de l'evangeli. No podien ser d'una altra manera les seves filles.

Des d'aquell llunyà 1910 que van arribar les primeres germanes fins als nostres dies, són moltes les persones de les quals han tingut cura i moltes les dificultats que han hagut de superar. Però, com no podia ser d'altra manera, també enmig de les dificultats han estat unes dignes filles del P. Palau, home fort, capaç de superar els entrebancs i les contrarietats per la

seva gran confiança en Déu. Al capdavall, què són, sinó, aquestes estimades germanes enmig de la vostra vila i enmig del món, sinó llums que brillen en la foscor?

És una llàstima que avui siguin molt pocs els joves, i sobretot les joves, que s'adonin de la riquesa immensa d'una vida lliurada completament als altres, que aquelles paraules de Jesús a l'evangeli són plenament certes també avui dia: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangeli, la salvarà» (Mc 8,35). Quina paradoxa tan gran i tan real: qui perd, guanya; qui dóna, rep; qui mor, viu.

Des d'aquestes línies clamo als joves i a les famílies: no tingueu por! Vosaltres, joves, si us sentiú cridats, no tingueu por de lliurar les vostres vides del tot i per sempre a l'únic amor que pot omplir completament tots els anhels i aspiracions de la persona humana. I vosaltres, famílies, no tingueu por de guiar i donar el millor que teniu a casa —els vostres fills i filles— cap a una vida d'entrega generosa als altres.

Durant cent anys, la presència de les Carmelites Missioneres a la vostra vila ha estat, sens dubte, un regal preciós del Senyor. Que sigui per molts anys més, que la flama no s'apagui, que l'escalf no minvi. Pregueu perquè sempre puguin estar entre vosaltres; treballeu perquè sempre hi pugui haver fills i filles de Santa Coloma de Queralt que, valents i decidits com el P. Francesc Palau, consagrin la seva vida al servei dels altres.

Per molts anys, germanes carmelites! Per molts anys, estimats vilatans!

Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, setembre de 2010

ESCRIT

publicat en el 'Diari de Tarragona' el dia 17 de setembre de 2010

XACOBEO DE LA SANG

Fent un joc de paraules amb la proximitat de la festa de la nostra patrona santa Tecla, l'any passat us proposava «posar el braç a la safata» per tal de superar la barrera de les 600 donacions que l'organització de la Marató de la sang s'havia fixat. Es va batre el rècord, ja que es va arribar a 823 donacions, però el que realment importa no és tant passar al llibre dels Guinness, sinó més aviat crear un hàbit solidari, perquè donar sang hauria de ser, per a tots els ciutadans que estiguin en condicions de fer-ho, un

hàbit normal: almenys un cop l'any i fins a quatre vegades l'any els homes i tres les dones.

Enguany, aprofitant l'avinentsa del Xacobeo i que tot el que està relacionat amb el camí de sant Jaume està de moda —espero que per molts anys—, us convido a pelegrinar al teatre Metropol el proper dia 18 de setembre i fer la nostra particular abraçada a la solidaritat i a tots aquells germans anònims que es beneficiaran de les nostres donacions. Us recordo que la sang no es pot fabricar, l'única manera d'obtenir-ne és via donació, i que la seva durada és limitada, de manera que periòdicament s'ha d'anar renovant per tal de mantenir les reserves: en aquests moments s'estima que tenim reserves per a 6 dies quan seria desitjable tenir reserves per a 10 dies.

Mirem-ho també com un benefici propi, perquè mai no sabem quan caldrà que ens facin una transfusió de sang, cosa bastant freqüent als hospitals. Per tant, pel nostre interès, pel dels vostres fills o familiars, dels vostres amics, feu-vos donants de sang. El vostre hàbit també serà de gran ajuda com a testimoniatge envers els joves, ja sabeu que la millor manera d'educar és l'exemple. Si voleu que els vostres fills siguin uns ciutadans solidaris doneu-los el testimoniatge de la vostra solidaritat. Si cadascú de nosaltres fos capaç d'engrescar una altra persona per tal d'anar a donar sang, amb aquest gest tan senzill doblaríem les donacions.

Els qui hem tingut l'oportunitat de pelegrinar a la tomba de sant Jaume expliquem experiències corprenedores en tots els àmbits: espiritual, religiós, humà, cultural, paisatgístic... Desconeguts companys de camí que esdevenen amics, moments inoblidables compartint el foc, l'aixopluc, un sopar de pelegrí, el goig d'arribar i fer l'abraçada al sant, etc. Fer el Camí de Sant Jaume és una veritable escola de solidaritat. És una experiència que des d'aquí animo a fer a tots els qui en tingueu oportunitat.

Però no cal anar a Santiago de Compostel·la per a aprendre a ser solidaris: en el nostre peregrinar de cada dia, tot obrint els ulls i mirant una mica més enllà de nosaltres mateixos, podrem aprendre a veure els altres, els nostres germans, que potser ens demanen una mica d'atenció i de comprensió, alhora que també nosaltres podrem gaudir del seu escalf. La paradoxa de la nostra vida és molt gran, però és molt certa: qui dóna, rep; qui dóna la vida, la guanya; qui estima, rep estimació. Això ho va predicar Jesús i gràcies a Déu ha arrelat fort a la nostra terra al llarg dels segles. Que sapiguem transmetre aquestes virtuts, aquests valors a les noves generacions.

Siguem solidaris perquè sí, perquè som humans, germans, pelegrins en aquest món que ens ha tocat de viure. Molt bones festes de Santa Tecla.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ALS QUATRE VENTS

305. LES VACANCES D'UN CRISTIÀ

1 d'agost de 2010

Davant d'un títol semblant, és possible que sorgeixi la pregunta: Quina diferència hi pot haver entre les vacances d'un cristià i les de qualsevol altra persona? La resposta podria ser que un cristià porta a la caravana de les seves vacances la fe. No pot deixar-la a casa per recuperar-la a la tornada, després d'unes setmanes de despreocupació o de febre viatgera, o de quietud d'hamaca.

El descans és necessari per a qui treballa, i tant de bo que moltes persones puguin trobar uns dies de festa també enmig de la crisi que afecta de ple o esquitxa tantes persones. Però el descans no sols no és incompatible amb la pràctica cristiana, sinó que un cristià conseqüent la necessita si vol passar-s'ho bé. Potser canviï d'horari, o canviï de parròquia si es desplaça, però la referència a Crist la trobarà en qualsevol temple humil o en una catedral, o en aquesta catedral natural que són els paisatges, que semblen fets per a la contemplació i el gaudi de l'ésser humà.

Personalment m'encanta la muntanya, de manera que no m'estranya l'atracció que té sobre molta gent i la que exercia sobre Joan Pau II, que la visitava sovint quan era a Polònia, i també a vegades d'incògnit, quan ja era Papa i els desplaçaments no resultaven tan fàcils.

El Papa actual és menys esportista, però Benet XVI també gaudeix quan pot passejar pels senderons de la vall d'Aosta i contemplar la proximitat dels Alps. Qui va ser portaveu de dos pontífexs —Joaquín Navarro Valls— ens ha referit com és un dia d'aquests: el papa Ratzinger s'aixeca molt aviat per fer una llarga estona de pregària, a continuació celebra la missa i, després d'haver esmorzat, interpreta Mozart al piano uns deu minuts. La major part de la jornada escriu, per exemple el seu llibre sobre Jesús de Natzaret, i al capvespre es lliura a un llarg passeig pels boscos que acompanya amb el rés del rosari.

Les circumstàncies són diferents per a cada estiuejant. Per a la majoria serà una ocasió de viure en família aquests dies, gaudint del descans i del cultiu d'aficions impossibles en altres moments de l'any. Sempre tenint en compte els gustos dels altres, no només els propis, i sent conscients que cal gaudir de cada moment, de cada petita situació que es presenti amb el cor agraït a Déu.

Viure com a cristià no vol dir fer una vida al marge, ni exigeix sacrificar les il·lusions lícites. Per contra, ha de portar a apreciar totes les coses bones que hi ha al món, a buscar la felicitat, a estar content, sabent, això sí, que

només ho estarem si som conseqüents, si no estem interiorment dividits, sinó en pau amb Déu i amb el bell món que ell va crear.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

306. UNS MANAMENTS QUE ENS FAN FELIÇOS

8 d'agost de 2010

En acabar tota l'exposició que de la moral cristiana fa el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, ens endinsem ara en l'explicació de cadascun dels deu manaments. Aquests són, com ja ho he comentat altres vegades, les instruccions que ens dona aquell que ens ha fet i que estan destinades a ajudar-nos a conèixer-nos a nosaltres mateixos i a poder decidir com actuar bé en les diverses situacions. En definitiva ens ajuden a ser feliços. Si procurem complir-los ens posarem en les millors condicions per a portar una vida reeixida.

El Decàleg resumeix la llei donada per Déu al poble d'Israel en el context de l'Aliança per mitjà de Moisès. Encara que els tres primers manaments es refereixen a l'amor a Déu i els altres set a l'amor al proïsme, tots tracen el camí d'una vida alliberada de l'esclavitud del pecat. És bo de recordar com els manaments que es formulen amb una expressió que pot semblar negativa, com «no matis» o «no robis» sempre defensen valors positius com la vida, la justícia, etc. La formulació negativa expressa, d'una banda, que aquella acció mai no es pot realitzar, i alhora que, quan la fem, ens destruïm a nosaltres mateixos com a persones. Per sota d'aquell mínim no es pot realitzar la bondat humana. Caldrà que sigui la consciència personal la que descobreixi com realitzar, en canvi, les infinites possibilitats de fer el bé en aquell camp: no puc robar, però he de descobrir, amb un judici de prudència, com viure la justícia en cada moment de la meua vida, i això demana pensar-hi i decidir en cada acció concreta.

Ens cal valorar els manaments com ho va fer Jesús a l'evangeli en el diàleg amb el jove ric. Aquest li pregunta com ho ha de fer per a obtenir la vida eterna, i Jesús li diu que el primer que ha de fer és complir els manaments. Una vegada ho hagi fet ja podrà proposar-se un seguiment més proper de Jesús. Per tant, els manaments i el seu compliment tenen una importància i un significat fonamental, i tots els cristians estem obligats a observar-los. Aquesta obligació, a més, és greu perquè els manaments enuncien els deures fonamentals de l'home envers Déu i envers els altres.

Ens queda per considerar un aspecte capital: és possible, de fet i en la pràctica, guardar les prescripcions del Decàleg? No ens trobem davant d'uns

imperatius morals excel·lents però molt difícils de complir? La pregunta té sentit perquè tantes vegades ens adonem de com ens costa tenir actuacions rectes i que s'atinguin amb la llei de Déu. No es pot obviar la necessitat de l'esforç personal, de la lluita sincera per complir els manaments, però no podem oblidar que és imprescindible el recurs a la gràcia de Déu: Jesús ens ha dit que sense ell no podem fer res, i per això ens dóna el do del seu Esperit i de la seva gràcia. Amb la seva ajuda complirem aquests preceptes amorosos o sabrem tornar a Déu si alguna vegada no som capaços de guardar-los.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

307. LA PORTA DEL CEL

15 d'agost de 2010

L'1 de novembre de 1950 el papa Pius XII va proclamar el dogma de l'Assumpció de la Mare de Déu al cel. Personalment era massa petit per a captar la importància de l'últim dogma que ha proclamat l'Església, però des de llavors he tingut moltes ocasions per veure com la comunitat cristiana celebra aquesta festa mariana.

Primer la vaig viure al poble, acompanyant els meus pares a la parròquia, i en els últims anys participant en alguna celebració com a arquebisbe allí on m'he trobat. Sempre m'ha semblat una festa plena d'alegria, a la qual cosa hi contribueix que sigui a meitat d'agost, eix en moltes ocasions de les festes majors dels pobles. I aquí vull fer un incís per dir amb quina emoció he seguit la seva representació a la gran església de la Selva del Camp, quan es canta el drama sacre escrit fa segles.

En efecte, quan Pius XII va proclamar el dogma, ja era un costum secular honorar la Mare de Déu contemplant la seva exaltació al cel en cos i ànima un cop arribat el final dels seus dies a la terra. És el que meditem en el quart misteri gloriós del sant rosari i que ens porta a recordar aquelles al·lusions que fa la Bíblia a Maria des del Gènesi a l'Apocalipsi: «Posaré enemistat entre tu i la dona, entre la teva descendència i la seva» i «Un gran senyal va aparèixer al cel, una dona vestida de sol, amb la lluna sota els seus peus i una corona de dotze estrelles».

A l'agost és freqüent a les nostres latituds contemplar una «pluja d'estrelles» enmig de la nit serena. Maria ens envia des del cel una pluja de gràcies cada vegada que la invoquem. El misteri de la seva assumpció al cel va estretament lligat al de la seva maternitat divina i al seu paper de coredemptora.

Confio que siguem cada vegada més conscients del paper privilegiat de la devoció a la Mare de Déu en el nostre camí espiritual; que aprofitem aquests dies potser de vacances per a visitar-la en algun santuari o en una petita ermita, de les quals els nostres antecessors van sembrar tota la geografia. Joan Pau II, ancià i malalt, va fer el seu últim viatge fora d'Itàlia a Lourdes, ja amb cadira de rodes, i l'últim dins Itàlia el va fer a Loreto, donant-nos exemple d'aquest amor filial a la nostra Mare tan constant en els ensenyaments de l'Església i en la vivència de les nostres gents senzilles.

Des del seu tron al cel, ella ens contempla i ens ajuda amb els molts títols que li hem atribuït a les lletanies del rosari i amb el seu amor maternal per a totes les persones. És la *Ianua Caeli*, la 'Porta del cel', on va arribar per a preparar-nos amb el seu Fill un lloc per a sempre.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

308. EL PRIMER MANAMENT

22 d'agost de 2010

El primer dels deu manaments el va resumir Jesús dient: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Mt 22,37 i Lc 10,27). Per a una mentalitat moderna, en què qualsevol manament jeràrquic es posa en qüestió, no és fàcil acceptar aquesta sentència. Pot algú manar que l'estimem, encara que aquest algú sigui Déu? No és l'amor un acte gratuït que no pot ser la resposta a un manament?

Justament Déu és l'únic que pot demanar-nos això, perquè els seus manaments no treuen la nostra llibertat, que és un do seu. La prova més clara que no s'imposen la tenim en la nostra experiència que podem desoir-los, i podríem pensar: «No passa res.» Però la veritat és que sí que passa: passa que quan rebutgem els seus manaments ens ferim a nosaltres mateixos. En rebutjar el seu amor, actuem en la nostra contra. Henry de Lubac, un dels més influents teòlegs del segle XX, va afirmar: «No és veritat, com es diu a vegades, que l'home no pot organitzar el món ignorant Déu. El que sí que és veritat és que, si prescindeix de Déu, l'únic que pot organitzar és un món contra l'home.» Les tiranies del segle XX, particularment el nazisme i el comunisme, són una prova històrica irrefutable, una demostració gairebé científica d'aquesta realitat. Per això, arribat el moment, es van enfonsar amb estrèpit: no van comprendre l'ànima humana.

Al segle XXI, i particularment a Europa, el perill podria anomenar-se «humanisme ateu», una manera de pensar i de fer que no perseguiria tan brutalment la religió, però l'aniria relegant a l'esfera del privat. La

manifestació més clara la tenim en el desig d'establir per llei la supressió de tot símbol religiós, inclòs el crucifix, en qualsevol espai públic. El que, en el primer precepte del Decàleg, Déu mana sense imposar, algunes lleis tracten de fer-ho invisible per mitjà d'una imposició: que no es noti en l'àmbit públic que som en un país de tradició i majoria cristiana.

La llibertat religiosa, en què a vegades s'emparen les normes legals, ha de suposar el respecte a les persones que tinguin qualsevol religió o cap, però no pot ser motiu d'obligar que ningú pugui manifestar-la fora de l'àmbit de casa o del seu temple. Això no seria una manera adequada d'entendre la laïcitat, que és una conquesta positiva de la Il·lustració, sinó que suposaria caure en un laïcisme dogmàtic, una «religió d'Estat» que afectaria les persones en un dels seus drets fonamentals.

L'Església ha demanat perdó per interpretacions abusives —que caldria situar en el seu context històric— que la van portar a actuar amb falta de caritat contra els qui no professaven la fe. Alguns van interpretar en algun moment que Déu havia d'estar per damunt del Cèsar i aquest havia de convertir-se en el seu braç executor, imposant-se a la llibertat de les consciències. La societat s'enfronta actualment a una possible coacció sobre aquestes consciències, ara a càrrec dels qui legislen sense tenir-les en compte.

Estimar Déu de veritat amb tot el cor, primer principi cristià, no ha d'espantar ningú; és la garantia més gran de respecte envers totes les persones perquè passen de ser ciutadans a ser germans.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

309. EL NOM DE DÉU

29 d'agost de 2010

El segon manament de la llei de Déu ens mana no prendre el nom de Déu en va. Aquest nom sant de Déu es respecta invocant-lo, beneint-lo, lloant-lo i glorificant-lo. Això m'ha evocat un record que tinc molt gravat a la memòria: un dia d'excursió per les muntanyes del Montnegre, quan ja tornàvem cap a Sant Celoni, vam veure una gran masia que en temps antics devia haver tingut força vida. En una de les seves parets i en un lloc molt visible, unes rajoles grans animaven a qui les llegís a parlar bé, a no blasfemar i a lloar Déu amb un bon vocabulari. Per contrast, a les nostres terres veiem com n'està, de difosa, la pràctica de la blasfèmia, tant referida al nom de Déu com a la sagrada Hòstia, si bé és cert que molta gent ho fa sense pensar-hi i sense una especial mala intenció.

Penso que un cop més queda clar com les coses que són dolentes són, alhora, lletges. Aquesta percepció tan corrent en la vida ordinària té un

fonament filosòfic, ja que entre les propietats de l'ésser hi ha la bondat i la bellesa, i entre elles hi ha relació i una certa reciprocitat: la majoria de coses que tenen com a qualificatiu moral la maldat són també lletges, no gaudeixen de la bellesa. Així, la blasfèmia no és tan sols un pecat greu per la seva naturalesa, ja que implica renegar de Déu, sinó que des d'un punt de vista humà suposa també una gran falta d'educació i fereix les persones que escolten aquestes paraules i que han de suportar que una cosa que s'estima —Déu i el seu nom i la seva honra— es vegi blasmada.

Molts tindreu l'experiència d'haver viatjat a altres països del món o d'haver parlat amb gent d'altres contrades que ens visiten, i haureu comprovat com aquesta pràctica de la blasfèmia, per sort, no és cosa freqüent arreu del món. Això vol dir, per desgràcia, que sí que ho és a casa nostra. Procurem honorar Déu amb el nostre vocabulari i, si sentim alguna blasfèmia, demanem a la persona que així s'expressa que, per favor, ho eviti: tots hi sortirem guanyant donat que en la gran majoria d'ocasions es diuen sense el desig exprés d'ofendre Déu. I, si més no, aprofitem aquestes tristes ocasions per a fer un acte d'amor a Déu dient potser en el nostre interior un jaculatòria. És el que faríem si una persona estimada —la nostra mare, per exemple— fos ofesa injustament.

També contempla aquest manament, encara que és cosa més infreqüent, el jurament en fals i el perjuri. En el primer cas s'invoca Déu, que és la mateixa veritat, com a testimoni d'una mentida; en el segon, es fa una promesa sota jurament, amb intenció de no complir-la. Tots són pecats greus contra Déu, que sempre és fidel a les seves promeses.

Siguem també nosaltres fidels als nostres compromisos i lloem sempre Déu amb allò que els nostres predecessors anomenaven «la bona parla».

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

310. EL DIA DEL SENYOR

5 de setembre de 2010

Fa uns anys, concretament el maig de 1998, Joan Pau II ens va escriure una carta a tots els cristians sobre la santificació del diumenge, que va anomenar precisament *Dies Domini*, 'Dia del Senyor'. El tercer manament de la Llei de Déu precisament ens mana santificar les festes, i entre elles els diumenges, dia en què commemorem la resurrecció de Jesús.

Aquest dia fem memòria del descans de Déu que, segons ens diu el llibre del Gènesi, després de crear totes les coses va descansar l'últim dia; i també fem memòria de l'alliberament d'Israel de l'esclavatge d'Egipte i de l'Aliança que Déu va contraure amb el seu poble. Aquest descans

necessari l'ha recordat fa poc el Sant Pare quan, dirigint-se als sacerdots que l'acompanyaven en la clausura de l'Any Sacerdotal, ens deia que cal aprendre a descansar. Jesús mateix, amb la seva autoritat divina, reconeix la santedat del dissabte i en fa una interpretació autèntica: «El dissabte ha estat fet per a l'home, i no l'home per al dissabte.»

El descans del dissabte, que és el que mana la Bíblia, ha estat substituït pel del diumenge, perquè el diumenge és el dia de la resurrecció de Crist. Com a «primer dia de la setmana» evoca la primera creació; com a «vuitè dia», que segueix el dissabte, significa la nova creació inaugurada amb la resurrecció de Crist. D'aquesta manera s'ha convertit, per als cristians, en el primer de tots els dies i de totes les festes: el dia del Senyor, en el qual ell, amb la seva Pasqua, dóna compliment a la veritat espiritual del dissabte jueu i anuncia el repòs etern de l'home en Déu.

Per tant, ens cal aprendre a santificar el diumenge. Els cristians santifiquen el diumenge i les altres festes de precepte participant en l'eucaristia del Senyor, que té un paper principalíssim en la vida de l'Església; també abstenint-se d'aquelles activitats que impedeixen de donar culte a Déu i pertorben l'alegria pròpia del dia del Senyor o la necessària distensió de la ment i del cos. Es permeten les activitats lligades a necessitats familiars o a serveis de gran utilitat social, a condició que no creïn hàbits perjudicials per a la santificació del diumenge, la vida de família i la salut. Tal com ens ho recordava Joan Pau II en la carta *Dies Domini*, aquest dia és també una oportunitat molt bona per a dedicar-nos a obres de misericòrdia, de caritat i d'apostolat.

I tot això no és patrimoni tan sols dels cristians. Amb respecte a la llibertat religiosa i al bé comú cal esforçar-se perquè es reconeguïn aquests dies festius com a dies festius legals allí on això no passa. Així es donarà a tothom la possibilitat real de gaudir del repòs suficient i del temps lliure que permetin de tenir cura de la vida religiosa, familiar, cultural i social; de disposar d'un temps propici per a la meditació, la reflexió, el silenci i l'estudi; de dedicar-se a les obres bones, en particular en favor dels malalts i dels ancians. Descansem més i millor quan ens ocupem dels altres!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

311. EL PRECEPTE AMABLE

12 de setembre de 2010

En els llibres antics de l'Èxode i el Deuteronomi es recullen els deu manaments, el decàleg lliurat per Déu a Moisès, que recorda i sistematitza els preceptes de la llei natural que Déu havia posat en el cor de cada persona. Des de sant Agustí es va establir el seu ordre i divisió en les dues taules. A

la primera, els tres que fan relació directament a Déu, i en l'altra els set que es refereixen a la relació amb el proïme. El quart manament, al qual avui em refereixo, encapçala aquesta segona taula. L'Èxode ho anuncia així: «Honra el pare i la mare. Així tindràs llarga vida en el país que et dona el Senyor, el teu Déu» (Ex 20,12).

Crec que no s'ha d'interpretar com una promesa d'envelliment de qui ho compleix, sinó de viure una vida més plena, ja que suposa l'amor. I com manifestar l'amor si un no honora els qui li van donar la vida precisament com a fruit de l'amor?

Aquest dolcíssim precepte ens retorna a la infància a partir del moment en què tenim ús de raó. Ja abans els pares ens van estimar, quan encara no havíem nascut, i després ens van cuidar amb delicadesa, començant per ensenyar-nos a caminar i a parlar, els dos grans èxits de la primera infància. Potser recordem quan ens portaven a l'escola, o quan ens explicaven contes a l'hora d'anar a dormir, o ens ensenyaven les primeres oracions, encara que pot perdre's en la llunyania de la memòria. Ens van quedar gravats, això sí, els esforços perquè estudiéssim, o perquè ens comportéssim bé, perquè diguéssim la veritat, perquè deixéssim les joguines als nostres germans, o les ordenéssim en acabar el joc. Ens van educar amb l'exemple, amb el seu consell oportú, la seva cura si estàvem malalts, la seva transmissió del que podrien anomenar-se valors: la humilitat, la laboriositat, la sinceritat, la generositat...

La família no és una institució inventada, no és resultat d'un «contracte social» i menys d'unes disposicions legislatives. Jesús mateix va voler néixer en el si d'una família, encara que no s'hi va tancar. Una vegada va dir: «El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare» (Mt 12,50). No suposa contradicció, sinó una superació de la mentalitat de clan, de genealogia, tan pròpia d'Israel. Posa de relleu la importància de la persona. L'amor no queda reduït a l'àmbit familiar, sinó que el transcendeix perquè tots som germans en Crist.

L'amor als pares ha d'estar en primera línia en l'ordre de la caritat envers els altres i res no em commou tant com observar la cura exquisida que dediquen els fills als seus pares ancians o malalts. Amb aquesta conducta no fan més que tornar-los el que els van donar en el seu moment, d'acord amb el manament diví i l'impuls del cor de tota persona ben nascuda. No hi ha res més trist que contemplar l'escena d'un ancià mirant a la porta de la residència en què potser es troba, esperant en va que arribin els fills. En canvi, res és més bonic que poder acompanyar els pares i tancar, en l'hora darrera, els ulls amb què ens van mirar sempre amb tant d'amor.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

312. RELIGIÓ I SOCIETAT CIVIL

19 de setembre de 2010

A més de recordar-nos les obligacions entre pares i fills i les que sorgeixen de les relacions familiars, el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, en estudiar el quart manament de la llei de Déu, ens recorda també les obligacions inherents a les relacions entre les persones i les autoritats civils.

Respecte a això caldria recordar que la paraula *ministre* —i sota aquesta expressió cal considerar tots aquells que tenen algun poder públic— deriva del llatí i vol dir *servidor*. Per tant, a l'hora de pensar com s'exerceix l'autoritat en els diversos àmbits de la societat civil, cal tenir aquesta referència. Es tracta d'un servei que està obligat a respectar els drets fonamentals de l'home, una justa jerarquia dels valors, les lleis, la justícia distributiva i el principi de subsidiarietat.

Recordo que una persona que passava uns dies de descans a Suïssa em deia que un amic li explicava orgullós que els funcionaris d'aquell país tenen molt clar que la seva funció és la de servir els ciutadans que s'hi apropen per a solucionar alguna dificultat administrativa; això fa que el ciutadà no tingui por d'enfrontar-se a l'Administració pública i, alhora, que valori i respecti el treball del funcionari que intenta ajudar-lo. Pot semblar utòpic, però és el que caldria desitjar. Al capdavant, als ministres i als treballadors de l'Administració pública els posen i els paguen els ciutadans. Cadascú, en l'exercici de l'autoritat, ha de cercar l'interès de la comunitat abans que el propi —allò que s'anomena el bé comú—, i ha d'inspirar les seves decisions en la veritat sobre Déu, sobre l'home i sobre el món.

Però com en tota relació humana, hi ha contrapartida; per tant els ciutadans tenen uns deures en relació amb les autoritats civils: han de considerar els seus superiors com a representants de Déu —així ho recorda el Compendi—, oferint-los una col·laboració lleial per al bon funcionament de la vida pública i social. Això comporta l'amor i el servei de la pàtria, el dret i el deure de vot, el pagament dels impostos, la defensa del país i el dret a una crítica constructiva. Tot això implica també l'obligació de no obeir en consciència quan les lleis de les autoritats civils s'oposen a les exigències de l'ordre moral: «Cal obeir Déu abans que els homes», se'ns recorda als Fets del Apòstols. I això és especialment greu si aquestes lleis van en contra de la vida humana, des de la concepció fins a la seva fi natural.

Tota aquesta doctrina es troba àmpliament desenvolupada en les cartes de sant Pau i també en les de sant Pere. Per tant, els cristians no hem après tot això com una novetat dels últims segles amb els avenços que han portat el sistema democràtic i el desenvolupament de les llibertats individuals. Es

tracta d'una doctrina de llei natural que també ens recorda el Nou Testament. El que cal és que tots, uns i altres, la visquem responsablement.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

313. L'IMMENS VALOR DE LA VIDA

26 de setembre de 2010

Amb aquest Als Quatre Vents entrem en la consideració que fa el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica sobre el cinquè manament de la llei de Déu, que, encara que es formula de manera breu —no mataràs— implica moltes actituds relacionades amb el bé més gran que té la persona humana, el bé immerescut de la vida. I es tracta del bé més gran que posseïm perquè la vida humana *és sagrada*. Des del seu inici suposa l'acció creadora de Déu i es troba sempre en una relació especial amb el Creador, el seu únic fi. A ningú no és lícit de destruir directament un ésser humà innocent, ja que això és greument contrari a la dignitat de la persona i a la santedat del Creador. «No condemnis a mort l'innocent o el just», diu el llibre de l'Èxode.

En la nostra època, i després de tants segles de civilització, caldria pensar que aquest bé de la vida humana hauria de ser respectat màximament, però amb una breu mirada al món veiem que no és així. Potser en poques èpoques hi ha hagut, i encara hi ha, tantes guerres i violències com en la que ens toca viure a nosaltres en l'actualitat i en el segle que fa pocs anys hem acabat; i juntament amb això, tantes violacions del dret a la vida, especialment en aquells més desafavorits, els no nascuts, els nens i els ancians. És una mostra més de l'argument que el progrés tècnic, científic i social per ell mateix no porta més progrés moral ni més autèntic benestar als homes, si no va unit al respecte dels veritables valors, entre ells i primer de tot, el de la vida.

La llei moral natural i, encara més, la moral cristiana, són positives i ens ajuden a veure la bellesa del bé; per tant, més que fer llistes de desgràcies i misèries ens porten a valorar les accions bones i a descobrir com aquestes ens fan millors. Això no impedeix de recordar que actes com l'*homicidi directe i voluntari*, l'*avortament directe*, volgut com a fi o com a mitjà; l'*eutànasia directa*, el *suïcidi*, i també la cooperació a aquestes accions, constitueixen algunes de les principals agressions al do de la vida.

Al costat d'aquestes accions greus, una recta visió del valor que aquest manament preserva —el valor suprem de la vida— ens porta a tenir una bona cura de la salut física, pròpia i aliena, evitant tanmateix el culte del cos i tota mena d'excessos. A més, cal evitar l'ús d'estupefaents, que causen

gravíssims danys a la salut i a la vida humana, i també l'abús dels aliments, de l'alcohol, del tabac i dels medicaments.

Ens cal posar un èmfasi més gran en tot allò que ajudi a promoure el primer de tots els dons, el més bell, el més immerescut, el més fràgil, el que ens fa viure plenament com a homes i dones i com a fills de Déu: la vida.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes d'agost de 2010

De diumenge 1 a diumenge 8

Organitzat per la Delegació diocesana de pastoral de joventut, participa amb joves de l'arxidiòcesi en el pelegrinatge i la trobada europea de joves (PEJ 2010) a Santiago de Compostel·la. Dins el marc d'aquesta trobada, el divendres 6 fa una catequesi als joves, i el diumenge 8 d'agost celebra la solemne eucaristia de comiat, presidida pel cardenal Stanislaw Ryłko, president del Consell Pontifici per als Laics.

Dijous 19

Al matí, a l'ermita de Sant Magí del Portal del Carro, presideix l'eucaristia de la solemnitat del sant Patró tarragoní. A la tarda, participa en la processó pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

Divendres 20

A la seu del Museu Bíblic Tarraconense, visita l'exposició Aqua Sacra: cànirs i tradició.

ACTIVITATS DEL SR. ARQUEBISBE

del mes de setembre de 2010

Dimecres 1

Rep visites.

Visita mossens malalts.

Dijous 2

Rep visites, entre d'altres la de la Núria Costa, cambrilenca, seglar cooperant a Kinshasa en el projecte Ekolo Ya Bondeko amb la Isabel Correig, i la de l'equip de joves de la diòcesi de Torí (Itàlia) que s'encarreguen de preparar l'acolliment als joves que participaran en la Jornada Mundial de la Joventut de 2011.

Divendres 3

Rep visites.

Dissabte 4

Rep la visita de l'equip de joves de la diòcesi d'Avinyó (França) que s'encarreguen de preparar l'acolliment als joves que participaran en la Jornada Mundial de la Joventut de 2011.

A l'església parroquial de Santa Maria de Solivella, presideix l'eucaristia de presa de possessió com a nou rector de Mn. Magí Mejías Sendra.

Diumenge 5

A l'església parroquial de Sant Jaume d'Ulldemolins, assisteix al concert d'orgue ofert per Mons. Valentí Miserachs amb motiu de la celebració del 325è aniversari del vot de poble i el 10è de la coronació canònica de la imatge de la Mare de Déu de Loreto.

Dilluns 6

Rep visites.

Dimarts 7

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 194 del Consell Episcopal.

Rep visites, entre d'altres, la de l'equip de pastoral de joventut de la Conferència Episcopal Txeca que s'encarreguen de preparar l'acolliment als joves que participaran en la Jornada Mundial de la Joventut de 2011.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 8

A la capella del palau arquebisbal, celebra l'eucaristia en la qual té lloc l'enviament de la Núria Costa Ill com a missionera seglar a Kinshasa, per a col·laborar amb la Isabel Correig en el projecte missioner Ekolo Ya Bondeko.

Rep la visita de directius de Bancaja que li comuniquen oficialment el suport de l'entitat en el projecte missioner jubilar de Kampanga del prevere diocesà Mn. Josep Cabayol, seleccionat en la VIII Convocatòria Tarja Bancaja ONG Voluntariat 2010.

A Valls, al monestir de la Presentació de les carmelites calçades, es reuneix amb el P. Josef Jancar, procurador general de l'orde carmelità, i amb el P. Raül Maraví, conseller general, que fan la visita canònica als monestirs de l'Orde.

Dijous 9

Rep visites.

A Montblanc, participa en els actes organitzats per l'Ajuntament i la Parròquia de Santa Maria la Major en honor de Mons. Joan Martí i Alanis, en els quals prenen part, entre d'altres personalitats, l'arquebisbe Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell; el vicepresident de la Generalitat, Josep Lluís Carod-Rovira, i el cap de govern d'Andorra, Sr. Jaume Bartomeu. Finalment, a l'església parroquial de Santa Maria la Major, presideix l'eucaristia de la festa de Sant Maties, patró de la vila, en la qual concelebren l'arquebisbe Vives i un bon nombre de preveres convidats.

Divendres 10

Rep visites.

Dissabte 11

A Barcelona, al parc de la Ciutadella, participa en els actes organitzats per la Generalitat de Catalunya amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya.

Diumenge 12

A les esglésies parroquials de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja i de l'Assumpció de Santa Maria de les Borges del Camp, presideix les celebracions de presa de possessió de Mn. Joan Àguila Chavero com a nou rector d'aquestes parròquies.

A la tarda, a l'església parroquial de la Nativitat de la Mare de Déu de la Morera de Montsant, presideix l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Antoni Rosario Jové com a nou rector. A la mateixa cerimònia és presentat també Mn. Miquel Lluís Castillejo Brull com a nou diaca adscrit a la Parròquia.

Dilluns 13

Rep visites.

A l'església parroquial de Sant Jaume Apòstol d'Ulldemolins, presideix la solemne eucaristia del vot de poble a la Mare de Déu de Loreto amb motiu del 325è aniversari del vot i el desè de la coronació canònica de la seva imatge.

Dimarts 14

Rep visites.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 15

Rep visites.

A Barcelona, presideix la reunió de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).

Dijous 16

És entrevistat als estudis de l'emissora Tarragona Ràdio amb motiu del sisè aniversari de la seva ordenació episcopal i presa de possessió com a arquebisbe de Tarragona.

Rep visites.

Divendres 17

Al col·legi Sant Pau de Tarragona, participa en la jornada de formació de capellans d'escola, organitzada per la Delegació diocesana d'ensenyament, i exposa una de les ponències.

Rep visites.

Al saló de plens de l'Ajuntament de Reus, assisteix a l'acte de lliurament dels Guardons de la Ciutat 2010, en el qual la comunitat parroquial de Sant Bernat Calbó de Reus va rebre una Menció Honorífica Municipal en reconeixement a la tasca duta a terme durant aquests 50 anys en favor dels col·lectius més pobres i desfavorits.

Dissabte 18

Al Teatre Metropol de Tarragona, participa en l'edició d'enguany de la Marató de la Sang, organitzada pel Banc de Sang i Teixits de Catalunya.

A la casa d'espiritualitat dels pares rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto, presideix la trobada d'inici de curs del Secretariat diocesà per al diaconat permanent, en la qual prenen part els diaques permanents i aspirants i durant la qual celebra l'eucaristia i pronuncia una conferència.

A l'església parroquial de Santa Maria de Tàrrega, presideix la missa exequial en sufragi de Maria Balcells, tieta seva, i el posterior enterrament al cementiri municipal.

Diumenge 19

A l'església parroquial de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí, celebra l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Evarist Gómez Ruiz com a nou rector.

Dilluns 20

Rep visites, entre d'altres la del Sr. Alcalde de la ciutat, Sr. Josep Fèlix Ballesteros.

A Reus, a la casa de les Germanetes dels Pobres, fa un respons davant les despulles de Mons. Josep Martí i Aixalà.

Dimarts 21

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 195 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, celebra, amb els membres i col·laboradors de la cúria, el VI aniversari de la seva ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Al Teatre Metropol de Tarragona, assisteix a la representació de l'obra *L'artista*, a càrrec del grup teatral Al Trot Teatre del Centre Ocupacional Gresol de l'Associació Provincial de Paràlisi Cerebral de Tarragona.

Dimecres 22

A l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Cervià de les Garrigues, poble natal de Mons. Josep Martí i Aixalà, presideix l'eucaristia exequial pel seu repòs etern.

A les escales de la Catedral, assisteix a la representació de la Moixiganga de Tarragona.

Dijous 23

A la Catedral, presideix el solemne Pontifical de Santa Tecla.

A continuació, convidat per la Corporació municipal, assisteix a l'espectacle de tots els grups festius de la ciutat des del balcó de l'Ajuntament.

A la Catedral, presideix les vespres solemnes i, després, la processó pels carrers de la Part Alta de la ciutat.

Divendres 24

A la residència de la Mare de Déu de la Mercè de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la seva festa patronal.

A la presó de Tarragona, presideix l'eucaristia amb motiu de la festa patronal de la Mare de Déu de la Mercè.

A Reus, convidat per l'alcalde de la ciutat i amb l'assistència del president de la Generalitat i del president del Parlament, participa en la inauguració del nou Hospital de Sant Joan.

Al vespre, també a Reus, participa en el rosari de torxes en la vetlla de la solemnitat de la Mare de Déu de Misericòrdia.

Dissabte 25

A l'esplanada del santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, presideix l'eucaristia de la solemnitat.

Rep visites.

A Poblet, presideix l'eucaristia de la trobada Encomanem, inici de curs de la Delegació diocesana de pastoral de joventut.

Diumenge 26

A l'Albi, a l'església parroquial de Santa Maria, presideix l'eucaristia en la solemnitat dels sants Cosme i Damià, patrons de la vila, i la posterior processó de tornada de les imatges a la seva ermita.

Dilluns 27

A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la Jornada de Pastoral per a preveres i diaques.

Rep visites.

A la casa dels Concilis, participa en la trobada d'inici de curs de les laiques amb missió pastoral.

Dimarts 28

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 196 del Consell Episcopal.

Rep visites.

A la capella del Santíssim de la Catedral, fa l'exposició del Santíssim i administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 29

Rep visites.

Dijous 30

Rep visites.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de setembre de 2010

Amb data de 28 de setembre de 2010, el Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat els següents nomenaments:

ARXIPRESTOS

Mn. Josep Maria Alegret Bellmunt, arxiprest de l'arxiprestat del Priorat.

Mn. Ramon Martí i Olesti, arxiprest de l'arxiprestat del Baix Camp.

Mn. Jordi Vila Borràs, arxiprest de l'arxiprestat del Tarragonès Ponent.

PARROQUIALS

Mn. Josep M. Barenys Capellades, administrador parroquial de les parròquies de Santa Maria de la Bisbal del Penedès, Sant Miquel del Montmell, Sant Miquel de Marmellar, Sant Cristòfol de Selma-Pla de Manlleu i Santa Maria de Valldossera.

P. Szymon Welka, de la diòcesi de Wloclawek (Polònia), vicari de la Parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

P. Adam Safianczuk, adscrit a la Parròquia de Sant Fructuós de Tarragona.

ALTRES

Mn. Magí Mejías Sendra, membre del Consell del Presbiteri en representació dels preveres de l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

Mn. Josep Jordan Ibarz, de la diòcesi de Lleida, capellà de la Comunitat Vedruna de Tarragona.

NOMENAMENTS SIGNATS MITJANÇANT DECRET

Mn. Josep Bofarull Veciana, consiliari de la Reial Confraria de Nostra Senyora dels Dolors de Valls, per a un termini de 4 anys.

P. Joan Font Gumfaus, c.m.f., consiliari de la Confraria del Davallament de Valls, i de la Germandat de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Valls, per a un termini de 4 anys.

P. Jordi Marimon Canela, c.m.f., consiliari de la Germandat del Sant Crist de Lepant i la Mare de Déu del Roser de Valls, per a un termini de 4 anys.

TEMES TRACTATS

en la reunió n. 194 del Consell Episcopal

- Nomenaments signats el dia 30 de juliol de 2010:
 - Mn. Miquel Barbarà Anglès, director en funcions del Museu Diocesà.
 - Mn. Josep M. Gavaldà Ribot, rector de la Parròquia de Sant Salvador de Picamoixons.
 - Mn. Pere Joan Figueras Roca, vicari de la Parròquia de Sant Salvador de Picamoixons.
- Altres nomenaments.
- Informacions:
 - Del 3 al 5 d'octubre es faran els actes de la Pregària internacional per la pau a Barcelona, organitzada per la Comunitat de Sant Egidi. Concretament el dia 4, hi haurà una taula rodona a Tarragona.
 - Concessió de la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya a l'Abadia de Poblet.
 - Enviament, el dia 8 de setembre, de la Sra. Núria Costa Ill com a missionera diocesana a Kinshasa.

Tarragona, 7 de setembre de 2010

TEMES TRACTATS

en les reunions n. 195 i 196 del Consell Episcopal

- Valoració de la jornada de pastoral del dia 27 de setembre.
- La visita del Sant Pare a Barcelona.
- Preparació de la propera reunió del Consell del Presbiteri.
- Nomenaments (cf. p. 305 d'aquest BOAT).
- Un cop refundat l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fruituós de Tarragona (INSAF), ara vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya, el gran canceller d'aquesta Facultat, el cardenal Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha nomenat el doctor Mn. Josep M. Gavaldà Ribot director de l'INSAF.
- Informació de la Delegada diocesana de pastoral de joventut relativa a la preparació de les activitats dels dies previs a la Jornada Mundial de la Joventut de 2011, en què l'arxidiòcesi de Tarragona serà diòcesi d'acollida. Fins ara hi ha inscrits més de 6.000 joves de 14 grups d'arreu del món.

Tarragona, 21 i 28 de setembre de 2010

NECROLÒGICA

de Mons. Josep Martí i Aixalà, prevere, capellà de Sa Santedat

El 20 de setembre de 2010 va passar a la casa del Pare, després d'una greu malaltia, Mons. Josep Martí i Aixalà, a l'edat de 75 anys.

Mons. Martí i Aixalà va néixer a Cervià de les Garrigues el 5 de setembre de 1935. Des de ben jove ja va manifestar la seva vocació presbiteral, la qual cosa el va dur a ingressar en el nostre Seminari Pontifici, on va cursar els estudis eclesiàstics i on, a la seva capella major, va rebre l'orde sacerdotal de mans del cardenal Mons. Benjamín de Arriba y Castro.

La seva primera destinació pastoral va ser com a vicari de la parròquia de Sant Salvador del Vendrell, d'on va passar a desenvolupar el mateix càrrec a la de Sant Francesc de Reus. El 16 de novembre de l'any 1964 va ser designat rector de la Parròquia de Santa Maria de Guimerà. En totes elles va deixar un bon record, com a prevere i com a orador. Va ser capellà de la comunitat del monestir de les Carmelites Descalces de Tarragona. També va ser director diocesà del catecumenat i consiliari de Mans Unides.

Va ser diverses vegades membre del Consell del Presbiteri i del Consell Pastoral Diocesà i va exercir diversos càrrecs de govern a la nostra arxidiòcesi, de la qual va ser designat vicari episcopal el 9 d'octubre de 1973. L'any 1989 va ser creat canonge del Capítol Catedral de Tarragona, del qual era l'encarregat del patrimoni artístic i documental. També va ser membre del concili provincial Tarraconense de 1995.

Es va dedicar a la docència, exercint-la al Seminari Pontifici. L'any 1970 va ser designat formador responsable de la Secció de Teologia de Barcelona, de la qual igualment va ser professor. Del 1977 al 1996 va ser professor de l'Institut de Teologia, embrió de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós, del qual ha estat professor també fins a la seva mort.

Els seus coneixements d'arqueologia i del món de l'art religiós van portar-lo a ser nomenat delegat diocesà per al patrimoni artístic i documental i l'art sacre, així com director de la Biblioteca del Seminari i del Museu Diocesà, càrrecs que va compaginar amb el de secretari general de l'Institut Pontifici d'Arqueologia Cristiana de la Santa Seu durant un quinquenni, per la qual cosa va haver de residir a Roma i més endavant va ser distingit amb el títol de capellà de Sa Santedat.

Com a científic va publicar diversos llibres i infinitat d'articles en revistes internacionals especialitzades, va dictar nombroses conferències i va participar en molts congressos internacionals. També va demostrar la seva

vena poètica posant lletra a nombrosos goigs i publicant els seus versos en català en diversos poemaris.

Les seves exèquies van tenir lloc el dia 22 de setembre, a les 11 del matí, a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de Cervià de les Garrigues, i van ser presidides pel Sr. Arquebisbe.

Mons. Josep Martí i Aixalà, reposi en la pau de Crist!

SOLICITE NUESTRO CATÁLOGO GENERAL

Martinez
Artículos Religiosos

desde 1928

San Froilán, 22 - 27001 LUGO - ESPAÑA
Tfnos.: 982 242 107 - 982 253 393 - Fax 982 242 107
e-mail: art-martinez@terra.es - www.almacenesmartinez.com

Sant Pare

MISSATGE

per a la XXVI Jornada Mundial de la Joventut 2011

«ARRELATS I EDIFICATS EN CRIST, FERMS EN LA FE» (cf. Col 2,7)

Benvolguts amics,

Penso sovint en la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney, l'any 2008. Allí vam viure una gran festa de la fe, en la qual l'Esperit de Déu va actuar amb força, creant una comunió intensa entre els participants, vinguts d'arreu del món. Aquella trobada, com les precedents, ha donat fruits abundants en la vida de molts joves i de tota l'Església. La nostra mirada es dirigeix ara a la propera Jornada Mundial de la Joventut, que tindrà lloc a Madrid el mes d'agost de 2011. Ja el 1989, alguns mesos abans de la històrica caiguda del Mur de Berlín, el pelegrinatge dels joves va fer un aturada a Espanya, a Santiago de Compostel·la. Ara, en un moment en què Europa ha de tornar a trobar les seves arrels cristianes, hem fixat la nostra trobada a Madrid, amb el lema: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). Us invito a aquest esdeveniment tan important per a l'Església a Europa i per a l'Església universal. A més, voldria que tots els joves, tant els que comparteixen la nostra fe com els que vacil·len, dubten o no creuen, puguin viure aquesta experiència, que pot ser decisiva per a la vida: l'experiència del Senyor Jesús ressuscitat i viu, i del seu amor per cadascun de nosaltres.

1. A les fonts de les vostres aspiracions més grans

En cada època, també en els nostres dies, nombrosos joves senten el desig profund que les relacions interpersonals es visquin en la veritat i la solidaritat. Molts manifesten l'aspiració de construir relacions autèntiques d'amistat, de conèixer el vertader amor, de fundar una família unida, d'adquirir una estabilitat personal i una seguretat real, que puguin garantir un futur serè i feliç. En recordar la meua joventut, veig que, en realitat, l'estabilitat i la seguretat no són les qüestions que més ocupen el pensament dels joves. Sí la qüestió del lloc de treball, i amb això la de tenir el futur assegurat, és un problema gran i urgent, però al mateix temps la joventut continua sent l'edat en què es busca una vida més gran. En pensar en quan tenia aquella edat m'adono que, senzillament, el que no volíem era perdre'ns en la mediocritat de la vida aburguesada. Volíem el que era gran, nou. Volíem trobar la vida mateixa en la seva immensitat i bellesa. Certament, això depenia també de quina era la nostra situació. Durant la dictadura nacionalsocialista i la guerra vam estar, per dir-ho d'alguna manera, «tancats» pel poder dominant. Per això volíem sortir a fora, per entrar en l'abundància de les possibilitats del ser home. Però crec que, en certa manera, aquest impuls d'anar més enllà del que és més habitual es troba en cada generació. Desitjar alguna cosa més que la quotidianitat

regular d'un feina segura i sentir l'anhel del que és realment gran forma part del ser jove. Es tracta només d'un somni buit que s'esvaeix quan un es fa adult? No, l'home, certament, està creat per al que és gran, per a l'infinit. Qualsevol altra cosa és insuficient. Sant Agustí tenia raó: el nostre cor està inquiet fins que no descansa en vós. El desig de la vida més gran és un signe que ell ens ha creat, que portem la seva «empremta». Déu és vida, i cada criatura tendeix a la vida; d'una manera única i especial, la persona humana, feta a imatge de Déu, aspira a l'amor, a l'alegria i a la pau. Llavors comprenem que és un contrasentit pretendre eliminar Déu perquè l'home visqui. Déu és la font de la vida; eliminar-lo equival a separar-se d'aquesta font i, inevitablement, privar-se de la plenitud i de l'alegria: «Sense Creador la criatura s'evapora» (Conc. Ecum. Vaticà. II, Const. *Gaudium et spes*, 36). La cultura actual, en algunes parts del món, sobretot a Occident, tendeix a excloure Déu, o a considerar la fe com un fet privat, sense cap rellevància en la vida social. Encara que el conjunt dels valors, que són el fonament de la societat, provingui de l'evangeli —com el sentit de la dignitat de la persona, de la solidaritat, del treball i de la família—, es constata una mena d'«eclipsi de Déu», una certa amnèsia, més encara, un veritable rebuig del cristianisme i una negació del tresor de la fe rebuda, amb el risc de perdre allò que més profundament ens caracteritza.

Per aquest motiu, benvolguts amics, us invito a intensificar el vostre camí de fe en Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Vosaltres sou el futur de la societat i de l'Església. Com escrivia l'apòstol Pau als cristians de la ciutat de Colosses, és vital tenir arrels i bases sòlides. Això és veritat, especialment avui, quan molts no tenen punts de referència estables per a construir la seva vida, sentint-se així profundament insegurs. El relativisme que s'ha difós, i per al qual tot tant se val i no hi ha cap veritat, ni un punt de referència absolut, no genera vertadera llibertat, sinó inestabilitat, desconcert i un conformisme amb les modes del moment. Vosaltres, joves, teniu el dret de rebre de les generacions que us precedeixen punts fermes per fer les vostres opcions i construir la vostra vida, de la mateixa manera que una planta petita necessita un suport sòlid fins que creixin les seves arrels, per convertir-se en un arbre robust, capaç de donar fruit.

2. Arrelats i edificats en Crist

Per posar en relleu la importància de la fe en la vida dels creients, voldria de tenir-me en tres termes que sant Pau utilitza a: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). Aquí podem distingir tres imatges: *arrelat* evoca l'arbre i les arrels que l'alimenten; *edificat* fa referència a la construcció; *ferm* al·ludeix al creixement de la força física o moral. Es tracta d'imatges molt eloqüents. Abans de comentar-les, cal assenyalar que en el text original les tres expressions, des del punt de vista gramatical, estan en passiu: vol dir que és Crist mateix qui pren la iniciativa d'arrelar, edificar i fer fermes els creients.

La primera imatge és la de l'arbre, fermament plantat a terra per mitjà de les arrels, que li donen estabilitat i aliment. Sense les arrels, seria emportat pel vent, i moriria. Quines són les nostres arrels? Naturalment, els pares, la família i la cultura del nostre país són un component molt important de la nostra identitat. La Bíblia ens en mostra un altre més. El profeta Jeremies escriu: «Beneït l'home

que es refia del Senyor, que posa en el Senyor la confiança! Serà com un arbre que arrela vora l'aigua, que enfonsa les arrels ran del torrent; no té por quan ve l'estiu, el seu fullatge es manté verd; no es neguiteja en anys de secada, no deixa de donar fruit» (Jr 17,7-8). Enfonsar les arrels, per al profeta, significa tornar a posar la seva confiança en Déu. D'ell ve la nostra vida; sense ell no podríem viure de veritat. «Déu ens ha donat la vida eterna, i aquesta vida està en el seu Fill» (1Jn 5,11). Jesús mateix es presenta com la nostra vida (cf. Jn 14,6). Per això la fe cristiana no és només creure en la veritat, sinó sobretot una relació personal amb Jesucrist. La trobada amb el Fill de Déu dóna un dinamisme nou a tota l'existència. Quan comencem a tenir una relació personal amb ell, Crist ens revela la nostra identitat i, amb la seva amistat, la vida creix i es realitza en plenitud. Hi ha un moment en la joventut en què cadascú es pregunta: quin sentit té la meua vida, quina finalitat, quin rumb he de donar-li? És una fase fonamental que pot torbar l'ànim, a vegades durant molt de temps. Es pensa quin serà el nostre treball, les relacions socials que hem d'establir, quins afectes cal desenvolupar... En aquest context, torno a pensar en la meua joventut. D'alguna manera, molt aviat vaig prendre consciència que el Senyor em volia sacerdot. Però més endavant, després de la guerra, quan al Seminari i a la Universitat em dirigia cap a aquesta meta, vaig haver de reconquerir aquesta certesa. Vaig haver de preguntar-me: és aquest de veritat el meu camí? És de debò la voluntat del Senyor per a mi? Seré capaç de restar-li fidel i estar totalment a disposició seva, al seu servei? Una decisió així també provoca angoixa. No pot ser d'altra manera. Però després vaig tenir-ne la certesa: així està bé! Sí, el Senyor em vol, per això em donarà també la força. Escoltant-lo, estant amb ell, arribo a ser jo mateix. No compta la realització dels meus desitjos, sinó la seva voluntat. Així, la vida es torna autèntica.

Així com les arrels de l'arbre el mantenen plantat fermament a la terra, els fonaments donen a la casa una estabilitat perdurable. Mitjançant la fe, estem arrelats en Crist (cf. Col 2,7), de la mateixa manera que una casa està construïda sobre els fonaments. En la història sagrada tenim nombrosos exemples de sants que han edificat la seva vida sobre la paraula de Déu. El primer va ser Abraham. El nostre pare en la fe va obeir Déu, que li demanava deixar la casa paterna per encaminar-se a un país desconegut. «Abraham va creure en Déu, i Déu li ho comptà com a justícia; per això fou anomenat amic de Déu» (Jm 2,23). Estar arrelats en Crist significa respondre concretament a la crida de Déu, fiant-se d'ell i posant en pràctica la seva Paraula. Jesús mateix reprèn els seus deixebles: «Per què em dieu "Senyor, Senyor", i no feu el que jo dic?» (Lc 6,46). I recorrent a la imatge de la construcció de la casa, afegeix: «Tothom qui ve a escoltar les meves paraules i les compleix s'assembla a un home que construïa una casa; va cavar i va enfondir fins que assentà el fonament sobre roca. Quan vingué la inundació, el riu va envestir contra aquella casa, però no la pogué somoure, perquè estava ben edificada» (cf. Lc 6,47-48).

Benvolguts amics, construïu la vostra casa sobre roca, com l'home que «va cavar i va enfondir». Intenteu també vosaltres acollir cada dia la paraula de Crist. Escolteu-lo com l'Amic veritable amb qui compartir el camí de la vostra vida. Amb ell al vostre costat sereu capaços d'afrontar amb valentia i esperança les dificultats, els problemes, també les desil·lusions i els fracassos. Contínuament se us presentaran

propostes més fàcils, però vosaltres mateixos us adonareu que es revelen com a enganyoses, no donen serenitat ni alegria. Només la paraula de Déu ens mostra l'autèntic camí, només la fe que ens ha estat transmesa és la llum que il·lumina el camí. Acolliu amb gratitud aquest do espiritual que heu rebut de les vostres famílies i esforceu-vos per respondre amb responsabilitat a la crida de Déu, convertint-vos en adults en la fe. No cregueu els qui us diguin que no necessiteu els altres per a construir la vostra vida. Recolzeu-vos, en canvi, en la fe dels vostres éssers estimats, en la fe de l'Església, i agraïu al Senyor haver-la rebut i haver-la fet vostra.

3. Ferms en la fe

Estigueu «arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» (cf. Col 2,7). La carta d'on s'ha tret aquesta invitació va ser escrita per sant Pau per a respondre a una necessitat concreta dels cristians de la ciutat de Colosses. Aquella comunitat, de fet, estava amenaçada per la influència de certes tendències culturals de l'època, que apartaven els fidels de l'evangeli. El nostre context cultural, estimats joves, té nombroses analogies amb el dels colossencs d'aquell temps. En efecte, hi ha un fort corrent de pensament laïcista que vol apartar Déu de la vida de les persones i de la societat, plantejant i intentant crear un «paradís» sense ell. Però l'experiència ensenya que el món sense Déu es converteix en un «infern», on preval l'egoisme, les divisions en les famílies, l'odi entre les persones i els pobles, la falta d'amor, d'alegria i d'esperança. En canvi, quan les persones i els pobles acullen la presència de Déu, l'adoren en veritat i escolten la seva veu, es construeix concretament la civilització de l'amor, on cadascú és respectat en la seva dignitat, i creix la comunió, amb els fruits que això comporta. Hi ha cristians que es deixen seduir per la manera de pensar laïcista, o que són atrets per corrents religiosos que els allunyen de la fe en Jesucrist. D'altres, sense deixar-se seduir per aquests corrents, senzillament han deixat que es refredés la seva fe, amb les inevitables conseqüències negatives en el pla moral.

L'apòstol Pau recorda als germans, encomanats per les idees contràries a l'evangeli, el poder de Crist mort i ressuscitat. Aquest misteri és el fonament de la nostra vida, el centre de la fe cristiana. Totes les filosofies que l'ignoren, considerant-lo «absurd» (1Co 1,23), mostren els seus límits davant les grans preguntes presents en el cor de l'home. Per això, també jo, com a successor de l'apòstol Pere, vull confirmar-vos en la fe (cf. Lc 22,32). Creiem fermament que Jesucrist es va entregar a la Creu per oferir-nos el seu amor; en la seva passió va suportar els nostres sofriments, va carregar amb els nostres pecats, ens va aconseguir el perdó i ens va reconciliar amb Déu Pare, obrint-nos el camí de la vida eterna. D'aquesta manera, hem estat alliberats del que més tortura la nostra vida: l'esclavitud del pecat, i podem estimar a tots, fins i tot els enemics, i compartir aquest amor amb els germans més pobres i en dificultat.

Benvolguts amics, la creu sovint ens fa por, perquè sembla la negació de la vida. En realitat, és el contrari. És el «sí» de Déu a l'home, l'expressió màxima del seu amor i la font d'on brolla la vida eterna. De fet, del cor de Jesús obert a la creu ha brollat la vida divina, sempre disponible per a qui accepta mirar el Crucificat. Per això, vull invitar-vos a acollir la creu de Jesús, signe de l'amor de Déu, com a font de vida nova. Sense Crist, mort i ressuscitat, no hi ha salvació. Només ell

pot alliberar el món del mal i fer créixer el Regne de la justícia, la pau i l'amor, a què tots aspirem.

4. Creure en Jesucrist sense veure'l

A l'evangeli se'ns descriu l'experiència de fe de l'apòstol Tomàs quan acull el misteri de la creu i resurrecció de Crist. Tomàs, un dels dotze apòstols, va seguir Jesús, va ser testimoni directe de les seves curacions i miracles, va escoltar les seves paraules, va viure el desconcert davant la seva mort. La tarda de Pasqua, el Senyor es va aparèixer als deixebles, però Tomàs no hi era, i quan li van explicar que Jesús era viu i que se'ls havia aparegut, va dir: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas» (Jn 20,25).

També nosaltres voldríem poder veure Jesús, poder parlar amb ell, sentir més intensament encara la seva presència. A molts se'ls fa avui difícil l'accés a Jesús. Moltes de les imatges que circulen de Jesús, i que es fan passar per científiques, li treuen la grandesa i singularitat de la seva persona. Per això, al llarg dels meus anys d'estudi i meditació, vaig anar madurant la idea de transmetre en un llibre quelcom de la meva trobada personal amb Jesús, per tal d'ajudar d'alguna manera a veure, escoltar i tocar el Senyor, en qui Déu ens ha sortit a l'encontre per a donar-se a conèixer. De fet, Jesús mateix, apareixent-se novament als deixebles després de vuit dies, diu a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient» (Jn 20,27). També per a nosaltres és possible tenir un contacte sensible amb Jesús, ficar, per dir-ho d'alguna manera, la mà en els senyals de la seva passió, els senyals del seu amor. En els sacraments, ell se'ns acosta de manera particular, se'ns lliura. Benvolguts joves, apreneu a «veure», a «trobar» Jesús en l'eucaristia, on està present i pròxim fins a entregar-se com a aliment per al nostre camí; en el sacrament de la penitència, on el Senyor manifesta la seva misericòrdia oferint-nos sempre el seu perdó. Reconeixeu i serviu Jesús també en els pobres i malalts, en els germans que estan en dificultat i necessiten ajuda.

Entauleu i cultiveu un diàleg personal amb Jesucrist, en la fe. Coneixeu-lo mitjançant la lectura dels evangelis i del Catecisme de l'Església catòlica; parleu amb ell en la pregària, confieu en ell. Mai no us trairà. «La fe és, en primer lloc, una *adhesió personal* de l'home a Déu. Al mateix temps —i d'una manera inseparable— és *l'assentiment lliure a tota la veritat revelada per Déu*» (*Catecisme de l'Església catòlica*, 150). Així podreu adquirir una fe madura, sòlida, que no es basa únicament en un sentiment religiós o en un record vague del catecisme de la vostra infància. Podreu conèixer Déu i viure autènticament d'ell, com l'apòstol Tomàs, quan va professar obertament la seva fe en Jesús: «Senyor meu i Déu meu!»

5. Sostinguts per la fe de l'Església, per a ser testimonis

En aquell moment Jesús exclama: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!» (Jn 20,29). Pensava en el camí de l'Església, fundada sobre la fe dels testimonis oculars: els Apòstols. Comprenem ara que la nostra fe personal en Crist, nascuda del diàleg amb ell, està vinculada a la fe de l'Església: no som creients aïllats, sinó que, mitjançant el baptisme, som membres d'aques-

ta gran família, i és la fe professada per l'Església la que assegura la nostra fe personal. El *credo* que proclamem cada diumenge en l'eucaristia ens protegeix precisament del perill de creure en un Déu que no és el que Jesús ens ha revelat: «Cada creient és com una anella de la gran cadena dels creients. Jo no puc creure sense ser portat per la fe dels altres i, amb la meua fe, he de contribuir a portar la fe dels altres» (*Catecisme de l'Església catòlica*, 166). Agraïm sempre al Senyor el do de l'Església; ella ens fa progressar amb seguretat en la fe, que ens dona la vida veritable (cf. Jn 20,31).

En la història de l'Església, els sants i els màrtirs han tret de la creu gloriosa la força per a ser fidels a Déu fins al lliurament d'ells mateixos; en la fe han trobat la força per a vèncer les seves debilitats i superar qualsevol adversitat. De fet, com diu l'apòstol Joan: «Qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?» (1Jn 5,5). La victòria que neix de la fe és la de l'amor. Quants cristians han estat i són un testimoni viu de la força de la fe que s'expressa en la caritat! Han estat artífexs de pau, promotors de justícia, animadors d'un món més humà, un món segons Déu; s'han compromès en diferents àmbits de la vida social, amb competència i professionalitat, contribuint eficaçment al bé de tots. La caritat que brolla de la fe els ha portat a donar un testimoni molt concret, amb la paraula i les obres. Crist no és un bé només per a nosaltres mateixos, sinó que és el bé més preciós que hem de compartir amb els altres. A l'era de la globalització, sigueu testimonis de l'esperança cristiana arreu del món: són molts els qui desitgen rebre aquesta esperança. Davant la tomba de l'amic Llätzer, mort des de feia quatre dies, Jesús, abans de tornar a cridar-lo a la vida, diu a la seva germana Marta: «Si creus, veuràs la glòria de Déu» (Jn 11,40). També vosaltres, si creieu, si sabeu viure i donar cada dia testimoniatge de la vostra fe, sereu un instrument que ajudarà altres joves com vosaltres a trobar el sentit i l'alegria de la vida, que neix de la trobada amb Crist.

6. Cap a la Jornada Mundial de Madrid

Benvolguts amics, us reitero la invitació a assistir a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid. Amb profunda alegria, us espero a cadascun de vosaltres personalment. Crist vol refermar-vos en la fe per mitjà de l'Església. L'elecció de creure en Crist i de seguir-lo no és fàcil. Es veu obstaculitzada per les nostres infidelitats personals i per moltes veus que ens suggereixen vies més fàcils. No us desanimeu, cerqueu més aviat el suport de la comunitat cristiana, el suport de l'Església. Al llarg d'aquest any, prepareu-vos intensament per a la cita de Madrid amb els vostres bisbes, sacerdots i responsables de la pastoral juvenil a la diòcesi, a les comunitats parroquials, a les associacions i moviments. La qualitat de la nostra trobada dependrà, sobretot, de la preparació espiritual, de la pregària, de l'escolta en comú de la paraula de Déu i del suport recíproc.

Benvolguts joves, l'Església compta amb vosaltres. Necessita la vostra fe viva, la vostra caritat creativa i el dinamisme de la vostra esperança. La vostra presència renova l'Església, la rejoveneix i li dona un nou impuls. Per això, les Jornades Mundials de la Joventut són una gràcia no sols per a vosaltres, sinó per a tot el poble de Déu. L'Església a Espanya s'està preparant intensament per a acollir-vos i viure l'experiència joiosa de la fe. Dono les gràcies a les diòcesis, a les parròquies,

als santuaris, a les comunitats religioses, a les associacions i moviments eclesials que estan treballant amb generositat en la preparació d'aquest esdeveniment. El Senyor no deixarà de beneir-los. Que la Mare de Déu acompanyi aquest camí de preparació. Ella, quan va rebre l'anunci de l'Àngel, va acollir amb fe la paraula de Déu; amb fe va consentir que l'obra de Déu es complís en ella. Pronunciant el seu *fiat*, el seu 'sí', va rebre el do d'una caritat immensa, que la va impulsar a lliurar-se enterament a Déu. Que ella intercedeixi per tots vosaltres, perquè en la propera Jornada Mundial pugueu créixer en la fe i en l'amor. Us asseguro el meu record paternal en la pregària i us beneixo de cor.

Benedictus pp. XVI

Vaticà, 6 d'agost de 2010, Festa de la Transfiguració del Senyor.

CARTA APOSTÒLICA EN FORMA DE 'MOTU PROPRIO'

*amb la qual s'institueix el Consell Pontifici
per a la promoció de la nova evangelització*

'UBICUMQUE ET SEMPER'

L'Església té el deure d'anunciar sempre i arreu l'evangeli de Jesucrist. Ell, l'evangelitzador primer i suprem, el dia de la seva ascensió al Pare va ordenar als Apòstols: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20). Fidel a aquest manament, l'Església, poble adquirit per Déu perquè proclami les seves obres admirables (cf. 1Pe 2,9), des del dia de Pentecosta, en què va rebre com a do l'Esperit Sant (cf. Ac 2,1-4), mai no s'ha cansat de fer conèixer a tot el món la bellesa de l'evangeli, anunciant Jesucrist, Déu veritable i home veritable, el mateix «ahir, avui i pels segles» (He 13,8), que amb la seva mort i resurrecció va realitzar la Salvació complint l'antiga promesa. Per tant, per a l'Església, la missió evangelitzadora, continuació de l'obra que va voler Jesús, Senyor nostre, és necessària i insubstituïble, expressió de la seva naturalesa mateixa.

Aquesta missió ha assumit en la història formes i modalitats sempre noves segons els llocs, les situacions i els moments històrics. En el nostre temps, un dels seus trets singulars ha estat afrontar el fenomen de l'allunyament de la fe, que s'ha anat manifestant progressivament en societats i cultures que des de fa segles estaven impregnades de l'evangeli. Les transformacions socials a què hem assistit en les últimes dècades tenen causes complexes que enfonsen les seves arrels en temps llunyans, i han modificat profundament la percepció del nostre món. Pensem en els gegantins avenços de la ciència i de la tècnica, en l'ampliació de les possibilitats de vida i dels espais de llibertat individual, en els canvis profunds en temes econòmics, en el procés de barreja d'ètnies i cultures causat per fenòmens migratoris de masses, i en la creixent interdependència entre els pobles. Tot això ha tingut conseqüències també per a la dimensió religiosa de la vida de l'home. I si, per una part, la humanitat ha conegut beneficis innegables d'aquestes transformacions i

l'Església ha rebut estímuls ulteriors per a donar raó de la seva esperança (cf. 1Pe 3,15), per una altra s'ha verificat una pèrdua preocupant del sentit del sagrat, que fins i tot ha arribat a posar en qüestió els fonaments que semblaven indiscutibles, com la fe en un Déu creador i provident, la revelació de Jesucrist únic Salvador i la comprensió comuna de les experiències fonamentals de l'home com néixer, morir, viure en una família, i la referència a una llei moral natural.

Encara que alguns hagin acollit tot això com un alliberament, molt aviat ens hem adonat del desert interior que neix on l'home, pel fet de voler ser l'únic artífex de la seva naturalesa i del seu destí, es veu privat del que constitueix el fonament de totes les coses.

Ja el concili ecumènic Vaticà II va incloure entre els seus temes centrals la qüestió de la relació entre l'Església i el món contemporani. Seguint els ensenyaments conciliaris, els meus predecessors van reflexionar ulteriorment sobre la necessitat de trobar formes adequades perquè els nostres contemporanis continuïn escoltant la Paraula viva i eterna del Senyor.

El servent de Déu Pau VI observava amb clarividència que el compromís de l'evangelització «s'està tornant cada cop més necessari, a causa de les situacions de descristianització freqüents en els nostres dies, per a gran nombre de persones que van rebre el baptisme però que viuen al marge de tota vida cristiana; per a les persones senzilles que tenen una certa fe però coneixen poc els seus fonaments; per als intel·lectuals, que senten necessitat de conèixer Jesucrist sota una llum diferent de l'ensenyament que van rebre en la seva infància, i per a molts altres» (*Evangelii nuntiandi*, 52). I, amb el pensament dirigit als qui s'han allunyat de la fe, afegia que l'acció evangelitzadora de l'Església «ha de cercar constantment els mitjans i el llenguatge adequats per a proposar-los o tornar-los a proposar la revelació de Déu i la fe en Jesucrist» (*ib.*, n. 56). El venerable servent de Déu Joan Pau II va posar aquesta àrdua tasca com un dels eixos del seu vast magisteri, sintetitzant en el concepte de «nova evangelització», que ell va aprofundir sistemàticament en nombroses intervencions, la labor que espera a l'Església avui, especialment a les regions d'antiga cristianització. Una labor que, encara que concerneix directament a la seva manera de relacionar-se amb l'exterior, pressuposa, primer de tot, una renovació constant dins el seu si, un passar continuat, per dir-ho així, d'evangelitzada a evangelitzadora. Només cal recordar el que s'afirmava en l'exhortació postsinodal *Christifideles laici*: «Països i nacions sencers, en els quals en un temps la religió i la vida cristiana van ser florents i capaces de donar origen a comunitats de fe viva i operativa, estan ara sotmesos a una prova dura, i fins i tot en algun moment estan radicalment transformats per la continuada difusió de l'indiferentisme, del laïcisme i de l'ateisme. Es tracta, en concret, de països i nacions de l'anomenat primer món, en el qual el benestar econòmic i el consumisme —si bé entremesclat amb situacions de pobresa i misèria espantoses— inspiren i sostenen una existència viscuda “com si Déu no existís”. Ara bé, l'indiferentisme religiós i la total irrellevància pràctica de Déu per a resoldre els problemes, fins i tot greus, de la vida, no són menys preocupants i desoladors que l'ateisme declarat. I també la fe cristiana —encara que sobreviu en algunes manifestacions tradicionals i rituals— tendeix a ser eradicada dels moments més significatius de l'existència humana, com són els moments del néixer, del sofrir i del morir. [...] En canvi,

en altres regions o nacions encara es conserven molt vives les tradicions de pietat i de religiositat popular cristiana; però aquest patrimoni moral i espiritual corre avui el risc de ser escampat sota l'impacte de processos múltiples, entre els quals destaquen la secularització i la difusió de les sectes. Només una nova evangelització pot assegurar el creixement d'una fe neta i profunda, capaç de fer d'aquestes tradicions una força d'autèntica llibertat. Certament urgeix refer arreu l'entramat cristià de la societat humana. Però la condició és que es refaci el lligam cristià de les comunitats eclesials mateixes que viuen en aquests països o nacions» (n. 34).

Per tant, fent-me càrrec de la preocupació dels meus venerats predecessors, considero oportú donar respostes adequades perquè tota l'Església, deixant-se regenerar per la força de l'Esperit Sant, es presenti al món contemporani amb un impuls missioner capaç de promoure una nova evangelització, que es refereix sobretot a les Esglésies d'antiga fundació, que viuen realitats força diferenciades, a les quals corresponen necessitats distintes, que esperen impulsos d'evangelització diferents: en alguns territoris, en efecte, encara que avança el fenomen de la secularització, la pràctica cristiana manifesta encara una bona vitalitat i un profund arrelament en l'ànima de poblacions senceres; en altres regions, en canvi, es nota un distanciament més clar de la societat en el seu conjunt respecte de la fe, amb un entramat eclesial més feble, encara que no privat d'elements de vivacitat, que l'Esperit Sant no deixa de suscitar; també hi ha, lamentablement, zones gairebé completament descristianitzades, en les quals la llum de la fe està confiada al testimoni de petites comunitats: aquestes terres, que necessitarien un renovat primer anunci de l'evangeli, semblen particularment refractàries a molts aspectes del missatge cristià.

La diversitat de les situacions exigeix un discerniment atent; parlar de «nova evangelització» no significa haver d'elaborar una única fórmula igual per a totes les circumstàncies. I, això no obstant, no és difícil adonar-se que el que necessiten totes les Esglésies que viuen en territoris tradicionalment cristians és un renovat impuls missioner, expressió d'una obertura nova i generosa al do de la gràcia. De fet, no podem oblidar que la primera tasca serà sempre ser dòcils a l'obra gratuïta de l'Esperit del Ressuscitat, que acompanya a tots els qui són portadors de l'evangeli i obre el cor dels qui escolten. Per a proclamar de manera fecunda la Paraula de l'evangeli es requereix per damunt de tot fer una experiència profunda de Déu.

Com vaig afirmar en la meva primera encíclica *Deus caritas est*: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (n. 1). De manera anàloga, a l'arrel de tota evangelització no hi ha un projecte humà d'expansió, sinó el desig de compartir el do inestimable que Déu ha volgut donar-nos, fent-nos partícips de la seva vida.

Per tant, a la llum d'aquestes reflexions, després d'haver examinat detingudament cada aspecte i haver sol·licitat el parer de persones expertes, estableixo i decreto el següent:

Art. 1

- §1. Es constitueix el Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, com a dicasteri de la Cúria romana, d'acord amb la constitució apostòlica *Pastor bonus*.

- §2. El Consell perseguirà la seva finalitat tant estimulants a la reflexió sobre els temes de la nova evangelització, com descobrint i promovent les formes i els instruments adequats per a realitzar-la.

Art. 2

L'activitat del Consell, que es durà a terme en col·laboració amb els altres dicasteris i organismes de la Cúria romana, respectant les relatives competències, està al servei de les Esglésies particulars, especialment als territoris de tradició cristiana on es manifesta amb més evidència el fenomen de la secularització.

Art. 3

Entre les tasques específiques del Consell s'assenyalen:

1. Aprofundir el significat teològic i pastoral de la nova evangelització;
2. Promoure i afavorir, en estreta col·laboració amb les conferències episcopals interessades, que podran tenir un organisme *ad hoc*, l'estudi, la difusió i la posada en pràctica del Magisteri pontifici relatiu a les temàtiques relacionades amb la nova evangelització;
3. Fer conèixer i sostenir iniciatives relacionades amb la nova evangelització organitzades a les diferents Esglésies particulars, i promoure la realització d'altres de noves, involucrant també activament les forces presents en els instituts de vida consagrada i en les societats de vida apostòlica, així com en les associacions de fidels i en les noves comunitats;
4. Estudiar i afavorir l'ús de les formes modernes de comunicació, com a instruments per a la nova evangelització;
5. Promoure l'ús del Catecisme de l'Església catòlica, com a formulació essencial i completa del contingut de la fe per als homes del nostre temps.

Art. 4

- §1. Dirigirà el Consell un arquebisbe president, amb l'ajuda d'un secretari, d'un sotssecretari i d'un nombre convenient d'oficials, segons les normes establertes per la constitució apostòlica *Pastor bonus* i pel Reglament general de la Cúria romana.
- §2. El Consell té membres propis i pot disposar de consultors propis.

Ordeno que tot el que s'ha deliberat amb el present *Motu proprio* tingui valor ple i estable, malgrat qualsevol disposició contrària, encara que sigui digna d'esment particular, i estableixo que es promulgui mitjançant la publicació en el periòdic *L'Osservatore Romano* i que entri en vigor el dia de la seva promulgació.

Castelgandolfo, 21 de setembre de 2010, festa de Sant Mateu, apòstol i evangelista, any sisè del meu pontificat.

Benedictus pp XVI

secció de notes i comunicacions

Secció de notes i comunicacions

PROPOSTES VOCACIONALS 2010/2011

ESPAI VOCACIONAL

Per joves a partir de 16 anys.

Durant l'any oferim unes convivències vocacionals lúdiques per a aquells joves que de manera distesa es puguin plantejar la seva vocació. Les trobades seran en dissabte. El format serà a través de rutes a peu, descobertes de realitats diocesana.

Les convocatòries seran els dissabtes 23 d'octubre, 27 de novembre, 29 de gener, 26 de febrer, 26 de març i 28 de maig. Per a fer les inscripcions i tenir més informació podeu consultar el web de vocacions o www.delejot.cat/acompanyament.

CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

A tots els feligresos de l'Arquebisbat.

Com ja fa una colla d'anys, proposem realitzar durant el mes de novembre una cadena de pregària per les vocacions. Animem a aprofitar aquesta motivació per a convocar els vostres grups i realitats a dedicar un temps de pregària per les vocacions.

A l'Arquebisbat de Tarragona ens corresponen els dies 1, 11 i 21 de novembre. Informeu-nos del dia i l'hora en què participareu en la Cadena de pregària per les vocacions a través del web de vocacions o a través de www.delejot.cat/acompanyament/vocacions. És important saber-ho per a vigilar que no siguem nosaltres els qui la trenquem! Després ho publicarem.

LA SETMANA DE LES VOCACIONS

Per a escoles i parròquies.

Presentem una proposta d'animació vocacional per a escoles i parròquies amb la voluntat d'accentuar, crear i impulsar el treball vocacional. En trobareu més informació al web.

La 1a Setmana de les Vocacions serà del 8 al 12 de novembre, coincidint amb la Cadena de Pregària per les Vocacions.

CONVIVÈNCIES VOCACIONALS

Per a escolans grans i joves a partir de 1r d'ESO.

Oferim dues convivències vocacionals: una per Nadal i una altra per Setmana Santa, per a nois i escolans grans. Tingueu-ho present per a animar els vostres escolans grans i els joves que aneu acompanyant. Els pot ser un bon estímul en el seu discerniment, en un ambient distès.

Les convivències vocacionals de Nadal seran, per als nois, a l'arxiprestat del Priorat, i per a les noies, amb la comunitat del monestir del Carmel de Tarragona, els dies 28, 29 i 30 de desembre. Les convivències de Setmana Santa seran els dies 19, 20 i 21 d'abril en un lloc encara per determinar.

VETLLES DIOCESANES PER LES VOCACIONS

Per a tots els feligresos de l'Arquebisbat

Des del Secretariat diocesà de Vocacions oferim celebrar amb caràcter diocesà dues vetlles de pregària. La vetlla diocesana de la Immaculada el dia 7 de desembre, que enguany celebrarem al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus. I la vetlla diocesana de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que enguany serà el dia 14 de maig.

Les dues vetlles, com l'any passat, seran organitzades conjuntament amb la Delegació diocesana de pastoral de joventut, i més quan seran les dues trobades principals prèvies amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid l'agost de 2011.

TROBADA D'ESCOLANS

Per a tots els escolans de l'Arquebisbat.

Un any més tornem a oferir una trobada festiva de final de curs per a tots els escolans i escolanes de l'Arquebisbat.

Aquest any serà el dilluns dia 27 de juny a la parròquia de Santa Maria Assumpta de les Borges del Camp.

ALTRES

Altres accions del Secretariat serà el manteniment del butlletí trimestral *La Llabor* que editem conjuntament amb el Seminari de Tarragona, i el manteniment de lloc web i del facebook del Secretariat diocesà de vocacions.

